

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Задължителното гласуване

4

„Живее в страна, в която е задължително, но няма да гласувам, ако ще да ме набият на кол.“

Размириците в Босна и Херцеговина

6

Комюнике от АСИ за положението в Босна и Херцеговина.

Примерът на Октай Енимехмегов

7

Проблясъци за посоката, посочена от „газовия атентатор“.

Габриел Помбо да Силва от Европейския ГУЛАГ

8

В тъмниците на светлото европейско бъдеще.

„Фашизъм“, „антифашизъм“ и „социализъм“

11

Бесепарски безочия в такта на „Луковия марш“.

ЖЕРМИНАЛ 2 ИЛИ ТЕРМИНАЛ 2:

УКРАИНСКАТА РЕТРО РЕВОЛЮЦИЯ

Какво се случва в Украйна?

За да наречем тамошните събития „революция“, ни липсват някои от нейните ключови белези. Обикновеният гържавен преврат сваля едни политици и чучва други в креслата на старите, бизнес спонсорите на превратаджите получават предимства пред икономическите си съперници, ако не и пълен монопол на пазара. „Класическата“ политическа революция решава въпроса за властта – кой управлява, при това по „нов начин“, често обаче вариант на предишния. „Класическата“ социална решава въпроса за собствеността, тоест кой я владее. Затова вече е крайно време да признаем, че истинската революция би била анархокомунистическата – тя премахва властта и отваря възможностите на свободното самоуправление.

Според тези строги изисквания събитията от декември до февруари 2014 в Киев и цяла Украйна трудно минават за революция. Приличат на

преврат, а той – на по-бурно и кърваво протекли избори, каквито има в доста страни от Африка и Азия. Държавната машина е запазена, в нея просто влизат „нови лица“. Собствеността само на част от олигарсите и бюрократите е върната „на народа“. Основната част бедни остават на същия хал и нямат гумата в политическата „кухня“, основната група богати остават все така богати и влиятелни.

В случая обаче има и особености, заради които заслужава да наречем ставащото „общодемократична революция“. В края на краищата, някоя революция не започва с моментален скок на качествено ново равнище, въпросът е как продължава във времето и докъде стига.

Първо, в нея участват намемни работници в гържавния и частния сектор, гребни и средни предприемачи, известна подкрепа оказаха и някои олигарси. Жители на малки селища излизат да блокират наказателните подразделения на жандармерията, запълнили се към столицата да смажат размириците.

Второ, Майданът в Киев и майданите в другите градове се осъзнават като самостоятелна политическа сила,

» » продължава на страница 6

ЖЕРМИНАЛ 2 ИЛИ ТЕРМИНАЛ 2...

Емиграция или революция

Идеята, представата, че ако нещата станат „съвсем зле“, ако „няма светлина в тунела“, „ако до няколко месеца не си намериш сваятна работа“, винаги можеш да махнеш с ръка на „тая шибана държава“ и да се запътиш към терминал 2 на път за западния рай е ментален спасителен пояс, който помага на много хора да не се отчайват от безперспективната ситуация. Повечето

от тези хора всъщност няма да емигрират. Но идеята все пак помага да не унишав... Идеята помага не само на закъсалите и унижени българи обаче. Тя е особено полезна за мафиотската олигархия.

Всъщност, идеята за емиграция е така добре пропагандирана сред обществото, че за една конкретна социална група – по-младите и образовани хора – емиграцията се е

превърнала от ментален спасителен пояс в основен символ за собственото им човешко качество. Ако ставаш за нещо, ще емигрираш и ще се докажеш в чужбина, ако не, ще си мизерстваш у нас – това е в съкратен вариант житейската философия на мнозина студенти и ученици от „елитни“ гимназии в България днес. Това е особено по-

» » продължава на страница 3

РАБОТНИЧЕСКО ДЕЛО

Камара боклук за изриване

Представителите на бизнеса от Българската стопанска камара излязоха с поредното си предложение за обществено обсъждане по въпроса при какви условия да работят гражданите на републиката. Реакцията не закъсна – в българското журналистическо пространство веднага се навдигнаха вопли как работодателите поделени класова война срещу работниците, а работодателите и гържавата им щели да ги върнат във времената на „Оливър Туист“.

Няма да изброявам всичките 28 предложения на БСК, но

ще ги обобща тук. Те включват предимно облекчаване на режима на назначаване и уволняване на хора и увеличаване на гъвкавостта му; премахане на определени забрани пак в тази посока; отпадане на някои допълнителни трудови възнаграждения и на други разходи на работодателя като минималния осигурителен доход при същевременно увеличаване на възможности за контрол над работника от страна на работодателя. Въпреки всичкия шум, който се вдигна, в предложенията

» » продължава на страница 3

БЕЗ ЛОГО

СТАТИИ
АНАЛИЗИ
МНЕНИЯ
ТЕХНОЛОГИИ
ИКОНОМИКА
КУЛТУРА
ПОЛИТИКА
БЪЛГАРИЯ
ОЦЕНКИ

www.bezlogo.com

СРЕЩА С РЕАЛНОСТТА

АПОКАЛИПСИС – КОГА?

ДНЕСНИЯТ РЕВОЛЮЦИОНЕН ПОТЕНЦИАЛ Е НЕИЗБЕЖЕН И НЕПРЕОДОЛИМ РЕЗУЛТАТ ОТ РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ И ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА

» » » продължава от миналия брой

Иначе, през цялата 2009 г., казионните празненства по случай 90-тата годишнина на ККП и 60-та на КНР не стихват. По време на всенародните тържества в Дзънчън, тълпи от „праведни добри граждани“ и „отлични работници“ са приветствали полицейските камиони, облепени с нагниси „Трябва да победим терористите“ и „Не се поддавайте на етнически сепаратизъм и омраза!“. „Народното правителство“ е разлепяло червени стикери с призиви „Не вярвайте на слухове!“, а военни хеликоптери са прелитали над милионния град, очевидно страхувайки се от някой „луд“ смутител на общонародното шоу.

Темпове и фактори на ускореното развитие

През 2008 г. Китай е произвел 500 милиона тона желязо и 1,4 милиарда тона цимент (или съответно 38% и 50% от световното производство).

През 2010 г. Китай вече излиза на второ място в класацията след САЩ (ако не броим Европейския съюз) с 9% от Световния брутен продукт (СБП) и с годишен прираст около 10%. Прогнозата за 2016 г. са да произведе над 18% от СБП, с което ще се изравни със САЩ и ще бъде вече на първо място в света по своя износ, който е другият фактор за ускореното му развитие!

Заедно с чуждестранните предприятия, частният сектор реализира 75% от китайския експорт. Страната има 33% от световния износ на дрехи, 3% от хранителните продукти и 2% от автомобилите. Други важни пера в износа му са трактори, часовници и детски играчки (85% от световния пазар), фотоапарати, телевизори и перални машини (30%), 15% от световния износ на желязо. Напоследък усилията се насочват към овладяване на високотехнологичния пазар – през 2008 г. Китай реализира 25% от световния износ на телекомуникационна апаратура и на лаптопи (55%). За да увеличи експорта, китайското правителство поддържа нисък курс на юана спрямо долара (8 юана = 1 долар) и другите силни валути (евро, йена, южнокорейския вон и др.). Подробни данни по години и страни за китайския износ могат да се намерят в статистическите таблици на СТО.

Главните вносител на китайски стоки са Европейският съюз, САЩ и Япония. Само 41% от изнесените стоки са произведени от китайски предприятия, 20% са от предприятия със смесени капитали и 39% – от чуждестранни, привлечени от евтината работна ръка, за която свободното синдикално съюзяване е забранено. Това създава невиджана

„гъвкавост“ на „социалистическия пазар на труда“, наводнен от съкратени работници в закриващите се държавни предприятия или пришълци от селата. „Гъвкавост“, каквато западните капиталисти не са и сънували, а диктатурата бди над гаранциите и облагодетелстването на техните инвестиции и печалби, като преследва в зародил всяка класова борба, която може да навреди на „националните интереси“. „Средното“ възнаграждение на работниците в тези предприятия е около долар на час, или 200 долара (около 300 лева по курса за септември 2012 г.) месечно, докато **средногодишният доход на средния китайски работник, „произвеждащ по китайски“, е от 1300 долара или по 110 долара на месец (165 лева)!**

Търговската експанзия на Китай се улеснява от третия по големина търговски флот с 3633 кораба (с общ тонаж 105 милиона към 2010 г.), като 60% от тях плават под чужд флаг. Към тях следва да се прибавят 680 кораба на Хонконг с 35 милиона тона товарна вместимост. Трафикът възлиза за 2008 г. на 116 милиона тежки контейнера, с което Китай се класира на първо място в света.

Освен фабрика, Китай е на път да се превърне и в световен банкер със стратегически инвестиции, които напомнят някогашния план „Маршал“ за Европа. Навсякъде се откриват банки, фабрики, работилници, магазини и... ресторанти (само в София те са над 300). Това са своето рода предмостия на „пробудилия се гигант“, може би по-опасни от 700-те американски бази в света.

БВП, който за 2011 г. е 8,6 трилиона долара (или по цени на международния пазар – приблизително 12 трилиона долара), поставя Китай на второ място в света след САЩ и пред Япония, но с 8600 долара „на глава от населението“, той е на 127 място в класацията. Въпреки забележителните темпове на икономическо развитие, „средният доход“ на глава от населението в Китай е 1/7 от този в САЩ, а „средните работнически заплати“ са в отношение 1:20 – 1:25 пъти (която разлика изглежда силно занижена).

Средногодишният ръст на БВП от десетилетия е около 10% и на него днес се дължат 33% от прираста на световната икономика. Той се създава както следва: 9,6% в селското стопанство, 28% в индустрията и 34% в услугите с активно население от 820 милиона души, заето както следва – в селското стопанство 39,5%, в индустрията – 47,1% и в услугите – 13,4%. При 5% годишна инфлация и 9,5% безработица според официалните статистики, 13,4% от населението – или над 150 милиона

души – са под „китайския праг на бедността“, за чиято величина можем да съдим по „средните заплати и доходи“ в индустрията и земеделието.

В Китай строителството на небостъргачи (по един на всеки пет дни) продължава, срязват се лентите на линии за високоскоростни влакове, откриват се най-дългите мостове над вода в света. Големите градове са 22, в които, заедно с предградията им, живеят над 220 милиона души, като в тях се строят усилено линии на метрото (за пръв път тук са комерсиализирани и жп-линиите с въздушни възглавници). Темповете на урбанизация обаче са все още ниски. През 90-те години на XX век градското население е нараствало с 0,91% годишно. Предполага се че тези темпове ще се съхранят и през XXI век и към 2030 г. населението на градовете ще нарасне до 880 милиона души, за да стигне средното световно равнище, но въпреки това – или поради това – излишната работна ръка, изхвърляна от селата, ще бъде един от големите проблеми за китайското ръководство.

Китайската индустрия използва 75% електроенергия, произведена от ТЕЦ с възлища (около 44% от световното производство или 2,35 милиарда тона възлища през 2007 г. и е изгорила 3 милиарда тона през 2010 г. – повече от САЩ, ЕС и Индия, взети заедно). Китай продължава да строи по гъба ТЕЦ-а седмично с капацитет 500 мегавата всяка. С много по-бавни темпове се развива и производството на електричество от вятърни мелници, слънчеви и термо-ядрени централи, което трябва да достигне 20% до 2020 година (по инвестиции във „възобновяеми“ енергии, страната е на първо място в света, тя строи и гигантски баражи, като променя течението на реките от юг на север, за да го снабди с вода). Полагат се усилия за пестене на електроенергия чрез модернизирани консуматорите, което е обявено за „национална стратегия“. Китай внася петрол, възлизащ на 30% от нуждите му, и ако се запазят настоящите темпове на ръст, през 2025 г. вносът ще възлиза на 82%, което обяснява търсенето на енергетична сигурност в Русия, Казахстан, някои африкански страни, Иран и другите производители от Персийския залив.

За 35 години (от 1978 до 2013 г.) брутният вътрешен продукт е нараснал от 53,6 милиарда долара на 11,6 трилиона долара (прогноза) или 215 пъти. Важно е да се изследва колко се е увеличило населението, инвестициите и „жизненият стандарт“ на „социално слабите“ и „социално силните“ китайци?

Външнотърговският обмен се е увеличил 150 пъти (от 21 милиарда на три трилиона долара, от които само за 2002 г. китайският износ за САЩ е бил в размер на 125 милиарда долара, докато американският внос е бил само за 19 милиарда). От този положителен външнотърговски баланс Китай е натрупал най-големия доларов резерв от 2,5 трилиона (2010 г.). От 2002 г. Китай е член на Световната търговска организация (СТО). Другите големи негови партньори във външната търговия са Япония, тихоокеанските тигри и дракони, Русия, както и Европейският съюз – на първо място Германия. Китай е във все по-нарастваща конкуренция за африканския пазар с бившите колонизатори (с инвестициите си, с вноса на петрол и на други суровини).

КНР развива ускорено транспорта и съобщенията си. Годишният въздушен трафик е около 150 милиона пътници. Линиите за високоскоростни влакове в края на 2007 г. са с обща дължина 53 600 километра, с което тя излиза на втора позиция след САЩ, но по брой на превозваните пътници ги надминава. Същото важи и за автобусните линии, като от 2009 година притежава най-големия автомобилен парк в света и е на първо място по производство на леки коли. Само за 2010 г. са продадени 18 милиона автомобила. В страната 450 милиона души ползват интернет, до 2020 г. те ще надхвърлят 700 милиона. Паралелно с това се развива електронната търговия – през 2011 г. 147 милиона китайци са направили покупки за 840 милиарда евро, използвайки мрежата. Очаква се техният брой да се удвои до 2015 г., когато според изследванията купувачите ще надхвърлят 320 милиона с покупки за 3,1 трилиона долара, с което Китай ще настигне САЩ, като главното перо в тази търговия са луксозните стоки, което свидетелства за ускорения ръст на „луксозните китайци“...

В прогнози на „Голдман Сакс“ за развитието на икономическите потенциали на **Китай, САЩ, Индия, Бразилия и Русия** при сегашните темпове на растеж, **през 2020 година** техните Брутни вътрешни продукти ще възлизат съответно на: **13, 17, 3,2 и 2,5** трилиона долара, а **през 2050 – 70, 38, 36, 11 и 9** трилиона долара – или Китай сам ще произвежда **над 42% от световния брутен продукт**.

Няколко са важните фактори за това ускорено развитие на китайската икономика, сред които можем да отбележим:

- „Отварянето“ на Китай към световния пазар и влизането му в СТО, което е своеобразно приемане на част от съветите на Зоненфелд, кои-

то той отправя към Кремъл няколко години преди реформите на Дън.

- С решение на конгрес на ККП са създадени „свободни“ икономически зони (СИЗ), в които китайското правителство привлича чуждестранни капитали, като ги освобождава от такси и данъци, а износа на производството им – от мита, при условие, че го модернизират. Постепенно цялото тихоокеанско крайбрежие се превръща в една такава „специална“ икономическа зона. През 2005 г. властите премахват и последните ограничения за „частната инициатива“ в забранените дотогава сфери на финансите, инфраструктурите и обществените услуги. Резултатът е „смесена“ икономика с непрекъснато растящ частен сектор, но вместо към демократизация, движението е в обратна посока – от държавен към **смесен капитализъм, дирижиран от диктатурата на ККП**, което събужда реминисценции за германския национал-„социализъм“.

- Увеличаването на чуждите инвестиции и ускорените темпове на развитие се дължат на **свърхексплоатацията** (чрез ниските наднищи) и мизерията на над 800 милиона селяни, поради което, по признание на вождовете на ККП, КНР все още е развиваща се страна. Високата норма на експлоатация – т. е. ниските дорди за „Третия свят“ заплати на 200 милиона китайски работници – „мотивираща“ инвеститорите.

Безпощадната експлоатация на една безправна рая с словична работливост, която е по-скоро резултат на страха от глад и извънекономическата принуда, практикувана от хилядолетната оркестралска деспотия, продължава и при „пролетарската диктатура“. Тя е в основата на „китайското икономическо чудо“ и източникът на „чужовното“ забогатяване на китайските и вносните милиардери и мултимилонери, а абсолютната корупция на отговорните гругари и чиновници от средните и нисши ешелони на ККП създава „растящата средна класа“ в Поднебесната империя.

- Поради евтината работна ръка, държана в подчинение и робско послушание от диктатурата и с капиталите на чуждестранните инвеститори, става възможно ускореното внедряване на нови технологии и модернизирането на много от секторите на икономиката. Китай се възползва от световния технически и научен прогрес, но в технологично отношение неговата индустрия все още е зависима от „Първия свят“. Това е валидно и за неговия внос и износ. Китай е зависим и от вноса на суровини, на първо място от петрола. •

(следва)

ЖЕРМИНАЛ 2 ИЛИ ТЕРМИНАЛ 2...

Емиграция или революция

» » продължава от страница 1

лезно за олигархията – бори се да емигрираш, учи английски език, конкурирай се с връстниците си на изпити като SAT, TOEFL, GRE, но никога, никога, никога не подлагай под съмнение статуквото. Наистина, ако някой има ресурса – времето, енергията, идеализма, неопределения от клишета мироглед да се противопостави на системата в днешния ѝ вид, то това са младите хора. Колко удобно този ресурс е насочен в „правилното“ русло...

Основният проблем с идеята за емиграция е, че за голямото мнозинство от хората тя никога няма да се осъществи. Обективните данни са, че над 85% от младите хора в България не емигрират. Процентът варира за различните социални групи, разбира се, но сумарният резултат е този. Да вземем например новозавършилите лекари в България, за които процентът на емигрирали е най-висок. Сред тях неемигриращите са 60% за последната година по данни на НЦИОМ, т. е. дори ако си специалист, образован в най-перспективната за емиграция професия, шансът да заминеш за чужбина е значително по-малък от шан-

Вероятностите не са в полза на емигрантите – те не впечатляват хората толкова, колкото житейските истории, разказани по подходящия начин, но за разлика от тях, вероятностите не лъжат...

сът да хвърлиш тура. Нещата са много по-зле със специалистите в хуманитарни области като психология, социология, философия, история и т. н. Там шансовете да заминеш и да работиш по специалността си в чужбина са под 10%. Шансовете да заминеш и да упражняваш неквалифициран труд са малко по-високи, но тук има друг проблем – изследвания са показали, че общото ниво на удовлетвореност от живота сред хора с висше образование, които полагат неквалифициран труд в чужбина е изключително ниско. Заслужава ли си? Шансовете за емиграция сред завършилите „елитни“ езикови и математически гимназии е около 50%, но много от заминалите да следват в чужбина се връщат

след завършването си, защото не успяват да си намерят работа в съответната държава и/или срещат проблеми с адаптацията към различната културна среда. Отделно от това, по-малко от 5% от учениците в България учат в тези „елитни“ гимназии. За тях шансът за образование в чужбина е под 15%.

Вероятностите за емиграция сред неквалифицираните работници е по-трудно да се изчислят, защото в много случаи става дума за нелегални емигранти, но със сигурност знаем, че световната криза намали процентите сред тях драстично. Същата тази криза доведе нещата дотам, че миенето на чинии във Великобритания отдавна вече не е толкова перспективно на-

чинание – заплатите не са толкова високи, контролът е засилен и рискът от депортация е нараснал многократно, разликата във валутните курсове не е тази, която позволяваше да си купиш апартамент и кола с 10 000 лири стерлинги.

След скандалните случаи с депортирането на български цигани от Франция, Норвегия, Италия и други държави от ЕС виждаме, че вероятността за емиграция сред малцинствата клони към 0.

С други думи вероятностите не са в полза на проекто-емигрантите. Истина е, че вероятностите рядко впечатляват хората толкова, колкото конкретни житейски истории, разказани по подходящия начин. За разлика от

тях обаче вероятностите не лъжат...

Идеята тук не е да докажем, че емиграция няма – има и то в застрашителни размери. Демографската криза в България, за която се заговори в последно време (но която е факт от 15 години), се дължи в много по-голяма степен на ниската раждаемост и високата смъртност, отколкото на емиграционните процеси. Разбира се, проблемите са свързани – високата емиграция сред медиците системно влошава качеството на здравните услуги, което на свой ред понижава средната продължителност на живота. Колко от вас, уважаеми читатели, са лекари, които имат 40% шанс за емиграция? А колко от вас не са, но са хора, които в един или друг момент ще имат нужда от компетентна медицинска помощ? Колко от вас, уважаеми емигранти, са легално пребиваващи в съответната страна и са здравно осигурени (застраховани) там? Сумарно погледнато, емиграцията на високо квалифицирани лекари полезна ли е лично за вас? Не? Разбира се, че не!

Да предположим, че човек емигрира в чужбина. Има ли

» » продължава на страница 4

РАБОТНИЧЕСКО ДЕЛО

Камара боклук за изриване

» » продължава от страница 1

няма нищо чак толкова интересно.

Авторът им, Българската стопанска камара, е сдружение на разните регионални и браншови бизнес-гилдии у нас и фактически представлява едрия бизнес, чрез който така наречените „олигарси“ и техните служители „правят пари“ на територията на България. Целта на сдружаването, естествено, е да се защитават общите интереси, тоест парите да се „правят“ по-сигурно и по-ефективно.

В условията на демократично управление, пазарлъкът около стригането на стадото (пардон, „споразумението за законовата рамка на трудово-правните взаимоотношения в Република България“) се случва между три страни, организирани в т. нар. „Национален съвет за тристранно сътрудничество“ към правителството. На масата сядат представители на бизнеса (които гледат да плащат възможно най-малко за труда на хората), представители на политическата власт (които, за да останат във властта, трябва да удовлетворят нуждите на бизнеса) и представителите на синдикатите (печално известни мафиотски структури, служещи за озаптява-

не на недоволните от заплатите си работници). Едните излизат с предложения, другите се дърпат като ошипани булки, вадят се аргументи за проблемите на бизнеса, за бедността на народа,... докато накрая се реши колко точно пари трябва да се дават на хората, за да не се бунтуват много-много. За добре свършената работа синдикалните лидери (поименно – Пламен Димитров, Константин Тренчев и др.) получават малко държавни пари и много добри връзки, а политическите фигури (имената си ги знаем) получават възможност да останат на държавната каца с мед още известно време. Недоволни си тръгват само бизнесмените – отново „държавата им пречи да отворят работни места“, като ги принуждава да харчат пари подир работниците си. При целия публичен цирк, за възможността работниците да си вземат парите сами и дума не бе да става...

Предложенията, които описах, и аргументите срещу тях, също са част от пазарлъка. „Синдикалистът“ Тренчев обяви, че „никой разумен човек няма да се съгласи с таква предложение“. „Левият икономист“ Дуранкев ги нарече „брутално настъпление на едрия капитал против трудещите се“. На журналиста

*Щем или не щем,
някой ден ще трябва
да спрем да продаваме
труда си, да се молим
за заплати и да се
взираме в цените в
магазина.*

Симов пък му се сторило, че чете роман на Чарлз Дикенс. Само „левите“ във властта гузно мъчат, защото ролята им в пазарлъка не е да плюят срещу „бизнеса“, а да одобряват предложенията му.

Всички възмутени се стремят да впечатлят „трудещите се“, да ги ангажират с мнението си, да докажат, че причината за бедността им е в погрешното споразумение. Затова възмущението е художествено, въздействащо, но... беззъбо.

Работата е проста – „бизнесът“ вече не се печели в рамките на страната. Ако искат да бъдат конкурентни, „нашите“ бизнесмени трябва да сравняват печалбите си с онези в Китай, където гумата „синдикат“ е синоним на „министерство“,

или Индия, където хората ходят гладни, въпреки че храната буквално расте по улиците. Щат не щат, те трябва да докарат и нашия народ до това положение, за да могат да плащат за суровините (предимно петрол) и да продават произведеното на конкурентни цени. Да оставим настрана регионалните подробности като колониалната икономическа зависимост от руския бизнес и колониалната политическа зависимост от САЩ и ЕС!

Та, значи, бизнесът няма избор. Избор нямат и политиките – ако икономиката в държавата не се движи, нищо няма да се движи и в джобовете им (без значение откъде се пълнят те). Избор нямат дори работниците – освен ако не предпочитат да стоят гладни, вместо да работят. Предложения като тези, дори да не се „приемат“ официално от властта, тепърва ще се превръщат в реалност по един или друг начин. Докато се научим да работим като китайци и да гледуваме като индийци,... ако можем.

Има, разбира се, и хора, които ни дават други варианти. Да национализираме икономиката! Да не изнасяме печалбите! Да не продаваме земята си (няма проблем да продаваме труда си)! Пе-

чалбите да остават в България! Дори да забравим за момент за армиите на „великите сили“, имаме светъл пример за страна, придържаща се към политиката на икономическа независимост. Известна е като Северна Корея. Ако нямате представа (или не искате да знаете) как живеят хората там, попитайте дядо си как е живял дядо му преди навлизането на петролната икономика, а после си купете каручка и маргаренце, за да пътувате всяка сутрин до работа.

Предполагам, че този избор не ви харесва. Какво толкова има да се избира между глуда и... мизерията. Значи, избор няма.

Щем или не щем, някой ден ще трябва да спрем да продаваме труда си, да се молим за заплати и да се взираме в цените в магазина. Да изринем всичките боклуци, които претендират, че не можем да произвеждаме, без те да ни контролират. Не просто в България, но и в целия свят. Задачата е толкова огромна, че ни е страх дори да помислим за нея. Предпочитаме да се пазарим за „режима на назначаване и уволнение на хора“, „допълнителни трудови възнаграждения“ и „минимален осигурителен доход“. Но всъщност нямаме избор. •

Наблюдател

ЖЕРМИНАЛ 2 ИЛИ ТЕРМИНАЛ 2...

Емиграция или революция

» » » продължава от страница 3

гаранции, че ще се адаптира там? Отговорът е „не, няма“. Стоотици изследвания показват, че сред емигрантите процентът самоубийства рязко нараства в сравнение с риска да сложиш край на живота си в родината си страна. За поляците например е 2,7 **пъти** (!) по-вероятно да сложиш край на живота си в САЩ, отколкото в Полша. Съотношението е 3,4 **пъти** за италианците, 2,4 **пъти** за канадците, 5,4 **пъти** за ирландците и т. н. Подобна е статистиката за риска от сериозно психическо заболяване като шизофрения и депресия – рискът нараства в пъти сред емигрантите в сравнение с риска за населението в родината им страна. Има данни, че рисковете продължават да са съществено увеличени и за хората, които са първо поколение емигранти, т. е. родени са в страната, в която са емигрирали родителите им. Накратко, емиграцията далеч не е за всеки...

В теорията на вероятностите има едно основно правило – за да получиш крайната вероятност за настъпването на две или повече независими събития, трябва да ум-

ножиш вероятностите за настъпването на отделните събития, при което естествено финалната вероятност намалява. Вероятността човек да замине в развита западна държава не е висока. Вероятността да се адаптира там успешно (без да се самоубие, побърка или да стане жертва на насилie) е по-ниска, отколкото същата в родината му страна. Умножете двете вероятности и числото, което ще получите, ще е много по-ниско, отколкото сте очаквали, много по-ниско, отколкото ТВ предавания като „Другата България“ искат да внушат. В този контекст изглежда, че емиграционният ентузиазъм не е особено рационална житейска стратегия дори на чисто индивидуално равнище – да не говорим, че е пагубна за обществото като цяло. Това не е изненадващо, защото решението на социални проблеми на личностно равнище е фундаментално сгрешен подход.

Хората в България са склонни масово да гонускат тази стратегическа грешка: опитват се да решават социалните си проблеми на индивидуално равнище. За съжаление, този подход е очевидно несъстоятелен. Човек, който си ми-

сли, че всеобщата бедност и неравенство са неща, които не се отнасят лично до него – проблеми, които той лесно ще избегне благодарение на собствената си инициативност, прилича на лекар, който се опитва да лекува рак с аспири. Подобен подход обаче служи повече от добре на самоназначилите се „елити“, защото постига едновременно няколко цели. Първо, така се създава едно по-атомизирано общество, при което отделните индивиди се конкурират, вместо да се кооперират, и това намалява шансовете за съвместно противопоставяне на статуквото. Второ, хората започват да обясняват неизбежните си за настоящата система провали в контекста на собственото си поведение, избор и качества (или тяхната липса). Това генерира един по-невротичен, стресиран и депресивен социум, който е много по-лесен за манипулиране (психолозите отдавна са установили, че способностите за критично осмисляне на сложни проблемни ситуации рязко намаляват в условия на стрес).

Внушението, че социалните проблеми се свеждат до абстрактни статистически

данни, които нямат пряко отношение до качеството на живота на конкретните индивиди, което зависи главно от самите тях, е любима пропагандна техника на властващите капиталисти и техните погодени корпоративни медии и неправителствени организации. Тази пропаганда не е трудна за осъществяване, защото учените многократно са демонстрирали, че хората като цяло трудно възприемат, анализират и помнят вероятностни съждения (и съответно не са склонни да ги отнасят към себе си). За сметка на това хората са изключително чувствителни и лесно се повлияват от конкретни истории представени като причинно-следствени поредици от действия. И щедро медиите ни засипват с внимателно подбрани истории на конкретни хора, като изкусно представят техните действия като пряко свързани с определени резултати, без да отчитат общото състояние на системата и базовите вероятности за успех, в рамките на които всеки човек е принуден да функционира. Разбира се, тези истории не са представителна извадка за генералната съвкупност от човешки съдби, но

това е целта на упражнението – чрез внимателно подбрана и лесно смислаема информация да се наложи една версия за действителността, която трудно би могла да бъде по-далеч от истината.

Нека любезният читател опита за момент да се абстрахира от конкретните примери, които му идват на ум, когато се спомене думата емиграция. Конкретните примери, за които се сещаме, не винаги са полезен източник на информация – понякога са ни внушени с конкретна цел, а понякога са примери от нашия личен живот, за които обичаме да се сещаме не защото са добро обобщение на опита ни, а защото ни изпълват с приятни емоции.

Идеята за емиграция в момента е пуснала дълбоки корени практически в цялото българско население. Повечето хора виждат в емиграцията естествено средство за решение на собствените и/или на близките си социални и икономически проблеми. Всъщност, за голям процент това е единственото решение, което по някакъв начин би довело до облекчаване на личните им тежести и едновременно с това

» » » продължава на страница 5

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Против реставрацията на задължителното гласуване

През последните месеци, разноцветна клика от политически активисти и проститутки, депутати, журналисти и актьори подема медийна кампания за реставрацията на задължителното гласуване в България. Създават се инициативни групи и граждански комитети, а в последните дни официално се обявява, че ще се събира подписка за референдум по този въпрос. Можем да се досетим, че зад тези инициативи стоят вездесъщите медийно-олигархични кръгове, политически партии, коалиции и блокове, които целят чрез манипулации и открити лъжи да внушат на общественото мнение, че връщането на принудителния вот е „панacea“ за куцащата демокрация у нас. Нека припомним, че през изминалите десетилетия управниците от всички цветове предлагаха различни „панaceи“: „светло комунистическо бъдеще“, „плавен и мирен преход към демокрация“, „шокова терапия“, валутен борд, приватизация, реституция, „оздравяване на икономиката“, 800 гена, членство в НАТО и ЕС, еврофинансиране и т. н. и т. н. Нищо едно от тези „лекарства“ не заработи в полза на обществото, а само в интерес на организираната от държавата престъпност.

Изборите легитимират кражбите и престъпленията извършвани от властниците. Известно е, че между тях има споразумение за съдебен имунитет при промяна на правителството.

Задължителното гласуване (подобно на задължителната военна служба) е принуда, наложена чрез закон от държавата над нейните поданици (граждани). Всяка една принуда е съпроводена със санкции (глоби, наказания, затвор). Подобна принуда е присъща на тоталитарните идеологии и държави. В НРБ гласуват 99,99 % от задължените да покажат верноподаничеството си към партията-майка.

В мнозина (демократични или не) държави е съществувало задължително гласуване до края на 60-те или средата на 70-те години на XX век. В страните от бившия Варшавски пакт този инструмент на властта е премахнат веднага след падането на режимите на комунистическите партии. Една от първите промени след 10.XI.1989 г. е имен-

но премахване на тази принуда, тъй-като се счита за несправедливост нарушаваща правата на човека. В началото на прехода от тоталитаризъм към парламентарна демокрация управляващите разбират, че подобно задължение е недемократично и сравнимо с чл. 1 от Конституцията на Народна република България, за водещата роля на Партията (с главно П).

Разбира се, има изключения на държави с принудителен вот. Една от тях е Кралство Белгия, задължителното гласуване е наложено от социалистите през 1949 г. (ако не греша). Наказанията за негласувалите белгийци са от 150 евро глоба до ... загуба на всички граждански права, вкл. правото на работа, здравеопазване, пенсия и т. н. От 2004 г. съм белгийски гражданин и

не съм участвал в задължителното гласуване, както не участвам и в изборите в България. Негласуването ми не е резултат на мързел или незаинтересованост, а **напълно съзнателно**.

Ще изложя своите аргументи защо съм против задължителното гласуване на избори и защо не гласувам...

Гласувах веднъж в живота си, на 10.06.1990 г., на първите демократично-манипулирани избори у нас. Два дена по-късно съжалявах, тъй-като хората за които гласувах (Ж. Желев, П. Берон, П. Симеонов...) викнаха народната милиция да разпръсне блокадата на ул. „Раковска“, която бяхме барикадирани с приятели, протестирайки срещу тази изборна манипулация.

Бих искал да дам кратко обяснение относно същност-

та на държавната политическа система (било в тоталитарна България, демократична Белгия и т. н.). Бях свидетел на разпадането на „реалния социализъм“, преживях годините на „прехода“, живях близо 12 г. на „запад“, в момента изкарвам хляба си в държава, „пълноправен член“ на Европейския съюз. Без да изключим очевидните разлики между „изтока“ и „запада“, събирайки жизнен опит и тук и там, установих, че същността на системата е една и съща. Нагlostта на управляващите, тяхната безскрупулност, тоталната корупция, обхванали държавите, са идентични. Неслучайно родните ни политици се научиха да „усвояват“ еврофондовете от „западните“ си колеги...

Както ни е известно, тези политици биват избирани по време на избори: президентски, парламентарни, провинциални, общински и т. н. По време на предизборните кампании обучени (и не до там) политически мародери мамат чрез обещанията си масите. След като се настоят в удобните кресла, от тези обещания не остава и помен. (Може би нагледен пример е предизборната кампания от 2013 г. Една от основните

» » » продължава на страница 5

ЖЕРМИНАЛ 2 ИЛИ ТЕРМИНАЛ 2...

Емиграция или революция

» » » продължава от страница 4

изглежда поне теоретично осъществимо. Както показваме по-горе обаче, нито едното, нито другото е особено вероятно.

Тук трябва да направим едно важно разграничение: идеята да емигрираш като решение на социалните ти проблеми и същинската емиграция са две различни неща. Идеята не винаги води до съответното действие. Ще разгледаме последователно тези две явления, като анализираме последствията, които имат върху местната олигархия и европейските „елити“. Накрая ще анализираме последствията от идеята за емиграция и фактичката емиграция върху хората като цяло.

Реалната емиграция играе двойствена роля за местната олигархия. От една страна обезлюдяването на България потенциално представлява проблем, защото оставя по-малко хора (особено такива в трудоспособна възраст) на разположение за експлоатация, което е отрицателен ефект. От друга страна обаче емиграцията води до наливане на свежи пари в икономиката, защото повечето емигранти

изпращат пари на роднините си у нас. Тези пари биват автоматично експроприирани от държавата под формата на абсурдни сметки за битови консумативи, ДДС и най-различни данъци и такси. По този начин властта и капиталът усвояват допълнителни средства за собственото си добруване – средства, които абсурдната БГ икономика (моделна от същата тази власт и същия този капитал) е очевидно неспособна да генерира. Не по-маловажен е и фактът, че властниците се чувстват в далеч по-голяма безопасност при положение, че усилията на българския социум се насочват към опити за емиграция и адаптация в чужбина – вариант, чиято липса би генерира социално недоволство и брожения, които в определен момент биха могли да поставят под въпрос статуквото. Разбира се, очевидно е, че засилената емиграция, особено сред високо образованите хора, прави манипулацията на масите много по-лесна. Трябва да отчетем факта, че днешните условия биха могли потенциално да генерират сериозен революционен потенциал. От една страна, сегашната власт не разполага със сред-

ствата за репресии, достъпни на большевишката олигархия отпреди 1989 г., а от друга, бедността, мизерията и особено неравенството са по-широко застъпени у нас днес, отколкото в кой да е друг исторически период. Сумарно, това е рецепта за социална революция и по мое мнение основната причина този потенциал да остане нереализиран е канализирането на социалната енергия в емигрантска, нежелана в революционна посока. В този смисъл, като цяло, българската престъпна олигархия печели от емигрантските процеси.

По подобен, но още по-егнозначен начин стои въпросът, що се отнася до западната олигархия. Там използват пришълците от България едновременно по няколко начина. Първо, емигрантите са евтина работна ръка, което води до директна печалба за едрия бизнес. Второ, като евтина работна ръка, емигрантите подбиват цените на труда, което позволява на западните компании по-лесно да експлоатират собствените си граждани. По-ниските цени на труда, разбира се, подкопават устоите на западните профсъюзи, като им

оставят по-малко степени на свобода за преговори с компаниите по отношение заплатите на работниците, условията на труд и т. н. Трето, емиграцията на квалифицирани специалисти е особено полезна за западните държави, защото получават наготово високообразовани служители, за чието образование, подготовка и квалификация не са отделили и стотинка. Имате ли представа колко струва да се образува един лекар? Да го отгледаш, да го храниш, да го лекуваш, да го пратиш на детска градина, да завърши училище, да завърши медицински университет, да специализира в университетска болница... Последно, но не и по значение, западните олигарси използват емиграцията, за да подклаждат етнически конфликти и националистически настроения в собствените си държави, което отклонява хората от реалните икономически и социални проблеми в тези общества и насочва справедливото им негодувание не към едрия капитал и придатъчната му политическа система, а към инземните пришълци, които често работят по 12-16 часа в денонощие за минимални заплати

без осигуровки и едва свързват двата края. Те нерядко работят (нелегално) за същите „бизнесмени“, които финансират националистически партии, които пищят от ужас от „емигрантската вълна“.

Има ли друга стратегия?

Можем ли да направим нещо в посока да си решим проблемите като общество, а не като индивиди, да се справим с истинския проблем, който е социален по своя характер и който не се решава с поглед, замечтано вторачен на запад? Както показахме, повечето хора гледат на запад, но повечето от тях си стоят тук, в резултат на което сме заприличали на нация от бездомни кучета пред месарски магазин... Можем, но за целта е необходимо солидарно противопоставяне на статуквото, смяна на системата, с две думи – социална революция. Шансовете за такава е трудно да се оценят, но при тази стратегия има едно основно предимство – вероятностите зависят не от Шенген, а само от нас и от нашата способност да се самоорганизираме. •

Светослав

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Против реставрацията на задължителното гласуване

» » » продължава от страница 4

пропагандни точки на БСП беше АЕЦ Белене. Откакто БСП е на власт, тази тема не съществува... (Лично аз съм противник и на ядрената енергетика!).

Самите избори по същество не променят нищо, а само някои от играчите на политическата сцена сменят креслата. Всеизвестен е фактът, че съществуващите в момента политически партии в Европа (вкл. РБ) нямат идеологически разлики (с изключение на крайните нацистки или сталински формации). Отново ще дам пример с Белгия – в момента разликите в партийните програми между партиите на фламандските зелени и националистите са нищожни. Подобно е положението и в България. Лично аз не намирам почти никакви идеологически или принципни разлики в програмите на БСП, ГЕРБ, ДПС или Реформаторски (наричам го Реаниматорски) блок. Всички са *idem*...

Изборите легитимират кражбите и престъпленията извършвани от властниците. Известно е, че между тях има споразумение за съдебен имунитет при промяна на правителството.

Неслучайно един от лозунгите на протестиращите от изминалата година беше: *Ако изборите можеха да променят нещо – цяха да ги забранят*. Именно изборите в съществуващата парламентарно-представителна система по абсолютно никакъв начин не променят битието на масите, а напротив.

Избраните управници имат имунитет и привилегии, те са недосегаеми (и лапат клофета по 40 ст. в депутатския стол).

Не на последно място, не гласувам от чисто морални съображения. За мен гласуването е съучастие в миналите, настоящите и бъдещите престъпления на „богоизбраните“. Техните престъпления са безбройни и когато говорим за нашата Родина, могат да бъдат обобщени с една дума: *геноцид*. Абсолютно съм убеден, че чист и неопетнен политик все още не се е родил, а и няма да се роди никога, тъй като системата не допуска морал в политиката.

Със сигурност мога да изложа и още половин дузина аргументи защо не гласувам, а и няма да гласувам на изборите (ако щат да ме вкарат в пандиза или да ме набият на кол).

Защо съм против задължителното гласуване?

Като обясних по-горе, не гласувам на никакви избори – напълно съзнателно и по убеждение. Гласуването за мен е престъпление.

• Задължителното гласуване е инструмент на предимно тоталитарни идеологии (и Мая Манолова).

• Задължителното гласуване ще бъде придружено с репресии и наказания над негласувалите.

• Задължителното гласуване нарушава моето демократично право на избор дали да участвам в избори.

• Няма да промени същността на управляващите в частност и цялата система като цяло.

• Задължителното гласуване е в интерес на (печелившите) политически партии – за всеки глас получават субсидия.

• Същото се отнася и за олигарсите, банкерите, „честните“ бизнесмени, мултинационалните и др. компании, свързани с властта и партиите.

• Искането за задължително гласуване е чист популизъм, зад който стои политическата върхушка в т. ч. Ре-

аниматорския блок, целящи чрез принудителен вот да увекочечат агонията на народа.

• Задължението не е право, както и правото не може да се превърне в задължение. Странно е как в България искрени привърженици на демокрацията и гражданското общество се опитват да наложат един тоталитарен инструмент на управление?

• Задължителното гласуване е отменено в повечето държави през последните десетилетия. В Белгия от години има дебат за отмяна на задължителното гласуване, а съдилищата масово касират административните наказания, наложени над негласувалите. (Белгийските социалисти и фламандските нацисти са най-активни в борбата за запазване на задължителното гласуване).

• Моят избор е да не гласувам, аз съм привърженик на съзнателния бойкот на изборите. Страхът на държавата, политическата върхушка и олигархично-мутренската класа е именно този *бойкот*.

• Алтернативата, която застъпвам, е *пряка демокрация*, при която членове на една общност взимат решенията на базата на консенсус в интерес на тази общност. Избраните „представители“ мо-

гат да бъдат отзовани във всеки един момент. Структурата на функциониране на такива общности е хоризонтална. Управляващ орган е Общото събрание на цялата общност.

Реставрацията на задължителното гласуване е крачка към реставрацията на диктатурата. Ти, читателю на тези редове, ще решиш чия страна да вземеш – на *свободата* или *тиранията*? •

Любен Ханджиев
София

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА:

На 13.02 изпратих сходен текст до Фейсбук групата Национален референдум за изборна реформа. По-късно бях премахнат от групата, а един от инициаторите ѝ (известен актьор и искрен демократ) призова съмишлениците си просто да ме трият след като ме заплаши със съд от името на актьорската гилдия. По такива действия можем да оценим реалната демокрация у нас, а за гомораслите демократи сталинските прийоми са начин да затворят устите и мозъците на другомислещите.

Приканвам журналистическата, депутатската, проститутската и прочие гилдии на обидените също да ми изпратят призовки за съд. Няма да си наемам адвокат...

РАЗМИРИЦИТЕ В БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА

Положението в Босна и Херцеговина

ДЕКЛАРАЦИЯ НА СРЪБСКАТА АНАРХО-СИНДИКАЛИСТКА ИНИЦИАТИВА (АСИ)

Световната капиталистическа система се разпада и един от признаците за това е ескалацията социален бунт на Балканите.

Този бунт се засилва и сега, няколко години след като гръцката работническа класа постави началото му в жестока конфронтация с управляващата класа, която се характеризираше със серия от масови бунтове, протести и всеобща стачка. След тях се надигнаха и излязоха масово на улицата трудещите се маси в Словения; народът на Турция се опълчи на своите господари, както и трудещите се в България и Румъния, които застрашиха сериозно съществуващото статукво в страните си. Сега социалният бунт се разпадна на място, където несъвършенствата и гнилостта на системата са най-явни в целия регион – в Босна и Херцеговина.

В Босна се разиграха най-кървавите епизоди от разпада на Югославия – това Франкенщайнско колониално творение, сътворено за целите на империалистическите гържави и местните националистически престъпници. Съвременна Босна и Херцеговина е

земя, на която опустошенията, ограбването и уволнение на работници, независимо от тяхната националност, стана ежедневие, страна, в която национализмът е подклаждан от империалистите, капиталистите, олигарсите и попцината. За това и не е изненадващ несъразмерно жестокият отговор на народа срещу налагания му 10-годишен мрак и слепота. Трудещите се на Босна и Херцеговина познаха истинския си враг...

Стихийните мирни протести започнаха на 4 февруари 2014 г. в Тузла, един от най-големите промишлени центрове в бивша Югославия, който през последните 10 години беше подложен на грабителска престъпна приватизация, довела до закриването на много предприятия. Протестите започнаха с чисто социални искания, против бедността и безработицата, грабежа и приватизацията. Много скоро, като резултат от полицейската жестокост и високомерното отношение на властите, протестите придобиха масов характер, разпростирайки се из цяла Босна и Херцеговина, и доведоха до открита физическа кон-

фронтация с жандармите на системата.

Излъганите и ограбени работници и техните деца, лишени от бъдеще в това общество, се надигнаха в повече от 20 града, влязоха в стълкновение с полицията, опожарираха множество административни сгради – символи на страданията им, успеха гори за кратък период от време да завладяват Бръчко...

В тези няколко дни, системата беше поставена на колена, което доведе дори до там, че австрийският колониален администратор на Босна, Валентин Инцко да търси помощ от НАТО, за да се върне статуквото в старото му функционално състояние. Като естествено продължение на протестите, в много градове на Босна и Херцеговина възникнаха граждански асамблеи, в които решенията се вземат по принципите на пряката демокрация. Дори самият факт, че сградите, където се провеждат асамблеите, се оказаха прекалено тесни за всички желаещи да участват в прякото самоуправление, показва демократичния характер и безвластническия потенциал на протестите.

Буржоазните медиуми направиха всичко възможно, за да дезориентират хората и така да обслужат работодателите си. Фалшивите съобщения, разпространяването на непроверена и лъжлива информация за мнимото въоръжаване на демонстрантите за нападение над Република Сръбска, „информацията“ за „хората, стоящи зад протестите“, вървяха ръка за ръка с жестоки полицейски репресии на улицата, със стотици арестувани, безчет демонстранти, погложени на побой.

Престъпниците-политици в региона са в паника. Хърватският премиер веднага посети Мостар, един от градовете, обхванат от протестите, а Милораг Додик проведе екстремно съвещание с Вучич. Всички те разговаряха за едно и също нещо: „трябва да се успокои ситуацията“, „у нас няма никакви предпоставки за протести, а ако все пак това се случи, ще ги потушим“. Страхът им е очевиден и той гори по-добре от всичко друго, показвайки в какво състояние е системата им: колко малко е нужно, за да бъде тя взривена и преобърната.

Недостатък на протестите, който става все по-очевиден след затихването на първоначалната вълна, е липсата на организация в народното движение, която би могла да формулира ясно желанията и надеждите на въстаналите трудови маси. Асамблеите представляват първата политическа стъпка в тази посока, но те са неминуемо отровени от остатъците на предишни идеологии, предлагащи решения, които утопично се обръщат към „честните политици“, „експертите“ и т. н. Тези несполуки в класовото осъзнаване обаче не трябва да ни демобилизират – от тези събрания все пак е възможно да израсне движение, което да предаде асамблейните принципи на работа и действие в цялостната структура на обществото. Създаването на асамблеите – събрания на трудещите се по предприятия, отрасли, преди всичко в инфраструктурата – енергетика, водоснабдяване, телекомуникации, а след това и останалите отрасли – представлява само по себе си първа стъпка към връщането на контрола на работниците

» » продължава на страница 7

УКРАИНСКАТА РЕТРО РЕВОЛЮЦИЯ

Какво се случва в Украйна?

» » продължава от страница 1

като единствено легитимен „глас народен“. Доверието към опозиционните партии е почти същото като към доскоро управлявалата партия – тоест никакво, а дори и враждебно. Самоотбраната на Майдана отказва да демонтира барикадите, както и да предаде отнетото от полицията оръжие, а и призовава гражданите да създават квартални доброволни дружини за опазване на реда, когото да бъдат подчинени... на самите себе си и да се координират чрез интернет-форуми. Автомайданът, израснал от движението „Дорожний контроль“ (Пътен контрол) заявява, че ще патрулира заедно с КАТ, за да следи както за пътните правила, така и самите ченгета да не се занимават с обичайното си изнудване.

Майданът се изявява като „непримиримо гражданско общество“, готово не просто да „партнира и коригира властта“, а да я принуждава.

Оптимизмът иде от факта, че украинците все повече свикват да се съпротивляват на властта като явление.

Състоянието на Украйна

Всеки капитализъм има своя собствена физиономия, да не

речем зурла, но лесно се забелязват по-обща типажи. Украйна е типичен пример за страни от бившия „социалистически“ лагер. Страната притежава недоунищожена, силна индустрия, значителни природни ресурси (включително стратегическото положение за пренос на ресурси – тръбите на „Газпром“ към Европа) и все още професионално качествен човешки потенциал (по всички тези показатели Украйна се различава от арабските страни с тяхната масова неграмотност, което дава надежда, че няма да поеме по коловозите на „Арабската пролет“ – коловози, затворени в омагьосан кръг на смяна на една тирания с друга и обратно). Формално демократичните институции и закони прикриват фактическото привилегировано положение на олигархично-семеини кланове („обръчи от фирми“), подредени в пирамида на подчинение: най-отгоре е семейството и шуробаджанашкият кръг на президента Янукович, лежал по времето на СССР в затвора за изнасилване; по-долу следват едри и гребни чиновници, магистрати от съдебната система, репресивни органи, които рекетират по всякакъв начин наемните работници, гребния и средния бизнес. Конкуренцията в

муренската пирамида е не по-малко жестока от експлоатацията, която пирамидата упражнява спрямо народните маси. Така например наборната армия и вътрешни войски постоянно търпят лишения заради по-изгодното място на милицията и специалните части край бюджетната паница. Самата милиция на свой ред е оцетена заради по-елитните жандарми. Превивайки гръб пред горните етажи на мафията, „пазители на закона“ мачкат и скъбят безпощадно обикновените граждани с по-нисък социален статус. Всяко опълчване води до арест, осъждане от корумпиран съдия, затвор с безплатна работа в полза на надзорителите или побой, отвлечане, гаври, смърт в някоя глуха провинциална горчица.

Разликата на украинската действителност от руската е единствено в това, че липсва окончателно победила бизнес групировка. Олигарсите в Украйна не са толкова опитовени, някои от тях са спонсори и на опозиционни партии – за всеки случай, нормална за системата бизнес стратегия да не се залага юнашки „само на един кон на хиподрума“. Така в пролуките на борбата между едрия бизнес с власт и гържавната бюрокрация с ограничена богатства остава място за нещо като демокрация, най-вече по отношение на относителната свобода на медиите.

Ситуацията

Европа и САЩ при полунеогобрение на Кремъл налагат съгласие между опозиционните партии и президента Янукович. Но закъсняват. Пролита се кръв, а режимът на Янукович се разпада – оредява неговата партия, министри и губернатори бягат в чужбина. Самоотбраната превзема резиденции и вили (със статут на „частна собственост“ на управниците!), демонстрира пред всички желаещи да посетят палатите в какъв безсрамен и просташки разкош са живеели „слугите народни“ – и върху какви златни тоалетни чинии се гласят да настаят

загните си доскоро опозиционните партийни лидери.

Западните „демокрации“ обаче не искат революцията да се разраства, стигайки до логичния си развой – удар срещу самата Система, вместо подмяната на едни политици с други. Затова „преминали на страната на народа“ полицаи са оръжието на вече господстващата в украинския парламент политическа опозиция. Тя ще използва това оръжие срещу „неконтролируемата“ радикална част от Самоотбраната на Майдана. При това, тази радикална част, въпреки пропагандата (включително тази в българските медиуми), не може да се нарече „фашистка“, дори и наполовина. За опозиционерите-политици революцията е приключила, те са постигнали своето.

Въстаналите украинци обаче не мислят така. За тях разликата да загинеш от куршум на жандармски снайперист или да умреш поради невъзможност да платиш болнична операция в „мирно време“ все е смърт. Само че първата може да доведе до промяна на обществото, докато втората е продължаване на агонията до безкрай.

Майданът от 2004 г. е употребен от олигархичните групировки и чуждестранните

» » продължава на страница 7

РАЗМИРИЦИТЕ В БОСНА...

В МЕХАНАТА

Положението в Босна и Херцеговина

» » продължава от страница 6

над обществения живот и би положило основите на ново, по-справедливо и свободно общество.

Създаването на организация, която да координира борбата срещу управляващата класа, организация, която да започне, дисциплинирано, планомерна борба срещу репресивния апарат на системата, е една от първите задачи пред босненските революционери.

Призоваваме работниците на Сърбия и всички работници от Балканите да поемат по пътя прокаран от работническата класа на Босна и Херцеговина. Живеем във време, когато можем да създадем предпоставките за движение, което може по достоен начин да вземе участие в борбата на балканската работническа класа срещу империализма и местните национализми и което да се бори за създаването на безкласово и бездържавно общество, основано на общата собственост върху обществените блага и свободата на всички хора. •

АСИ

Примерът на Октай

Сега с един мой сродник, и той мангал като мен, само дето не толкова мурдав, направо си е рус и със сини очи, но се има за чист турчин. Толкова чист, че си носи всеки да го види „Чучулигата“ на Решад Нури Пунтекин – на турски, ама колко ли я чете... Като му мерна книгата, изхвърлих се, подарих му стихосбирка на Назъм Хикмет и един диск с песните на Ахмед Кая. Та оттогава се отпусна да говори и „за политика“ откровенно.

Та пием мастика и точим локуми на разни теми. По-точно, той ги разтяга. Ягосва се за тютюна, дето му изгни, въпреки обещанията на министъра и партийните водачи от ДПС. Удря юмрук по масата, че и тази година ще цени на две всяка стотинка. Аз си ввам сол в раната, подсецам го, че освен ангарията с тютюна, още бол народ се трепе в строителството, по лярни – заработва си херни, емфиземи и други придобивки без разлика дали е турчин, циганин, помак или бял българин. След солта добавям и лют пипер: че бая млади тарукати правят карьера в структурите на ДПС, стават началници, почват да гледат отвисоко, да карат скъпи коли, да вдуват са-

раи като големците. Кое то е безочие. Дерат от собствениците си избиратели и все ги плашат с българите. А пък после гразнят българите с имоти на джамии! То болници не останаха, джамии им потрябвали на серсемите.

Раната на сродника веднага бликва гуми в смисъл, че при всички партии е така. Това го прави в опит да рече, че ДПС не са по-лоши от останалите, ама изводът никак не му харесва. Не „по-лоши“ означава, че и „не са по-добри“. За момент мастиката го удря в главата и той изтърсва, че всички партии трябва да се разтурят, а големците да ходят да почукат малко камъни и да поживеят на минимална заплата, да се чудят кое първо – тока ли да платят, здравната ли вноска, рушвет ли на доктора, борча към банката – или да си нахранят и облекат децата, да не ги е срам да ги пратят на училище като сетни орфляци. Накрая заявява, че след такова упражнение, като се върнат на постове си, тогава „държавата ще се оправи“!

И с това свое дрън-дрън възстановява душевното си равновесие. И доволно удря още едно питие.

А аз само това дебна.

Не, викам, вместо да ги връщат на постове, трябва да им се намери на всеки по един Октай, да им опре пистолет в челото. И като натисне спусъка, като ги накара да се насерат публично, завинаги да им мине меракът да се припарват някога до началническо бюро. Та ето тогава нещата ще тръгнат да се оправят. Щото всички партийци работят за себе си и за спонсорите си, а народа – псета го яли.

Сродникът се умисля и изведнъж казва:

– Абе тоя Енимехмедов голямо бъдеще може да направи.

Изразявам съмнение, че ще се измъкне от панделата порано от отредените му две години, останалото вече е излежал в следственото. Сродникът махва с ръка:

– Все един ден ще го пуснат. И тогава... ще напише някоя книга. Ще ходи по телевизионни предавания. Ще го снимат, той е хубаво момче, за реклами на вратовръзки или самобръсначки. Ще гребе хонорари с голяма лопата! Далавери, слава! Може да го изтипосат и на фланелки – като оня, Чезеварата!

Чак се задавам с мезето. Олеле. Не спря за далавери да мечтае тази наша работниче-

ска класа. А сродникът с грейнали очи споделя за капак:

– Ама, да ти кажа, тоз Октайчо много лош пример гаде. Много лош. Ще вземат и други като него глупости да правят.

– Кое по-точно е лошото? – наострям уши изпод мекицата, едновременно кепе.

– Как кое бе, бате Хасане?! Пищовът му газов, патроните – халосни. Много глупава, аджамийско.

Отново се замисля и отсича:

– Трябва да пуснат бойни пишови на промоция, много евтино! И приходите от продажбата – за пенсии, за гаскало, за болнични. Качествени да са обаче! Да не засичат! И патрони с куршуми като за глиган! И всеки задължително да има такъв пишов! Или два. Както шофьорите имат „Гражданска отговорност“! Точно така. Пистолет марка „Граждански дълг“. Хајде наздраве!

Мастиковият гръх се вее от него като боен байрак.

Смаян съм, но бързо се окопитвам. Избъблям, че тази вечер аз черпя, плащам на кръчмаря и отвеждам сродника да се наспи у дома, преди да е забравил последната си, много ценна и трезва мисъл. •

Хасан Девринджи

УКРАИНСКАТА РЕТРО РЕВОЛЮЦИЯ

Какво се случва в Украйна?

» » продължава от страница 6

правителства за осъществяване на държавен преврат. Днешният Майдан има повече самочувствие, идейното му развитие продължава.

Поуките

Първо, Украйна, както и България, е страна на объркани понятия. Бездействието на анархисти и антиавторитарни леви става причина малобройният „Десен сектор“ да спечели точки. При това „националистите“ в Украйна са тези, които призовават за самоорганизация и самоуправление, за твърд контрол над властовите институции, изказват съмнения в държавността като начин за управление на обществото. Думата „интернационализъм“ на едно първично емоционално ниво се свързва с демагогията на Сталин и османалите съветски вождове да водят империалистическо завладяване, да третират Украйна като вътрешна колония. Същите чувства буди у българите думата „еничар“. Думата „комунизъм“ пък се свързва с дейността на тамошната Комунистическа партия през последните 20 години – същата като на нашенската БСП! – превръщането на партokratите в едри бизнесмени. За-

това с толкова настървение днес събарят паметниците на Ленин. Думата „ляво“ също предизвиква отвращения. В същото време „дясното“ вече покрива целия идеен спектър. В това отношение е показателен примерът на западноукраинската организация „Автономний Опір“ – за последните 5 години тя еволюира от националсоциалистическа в напълно, поне според програмата ѝ, анархокомунистическа формация. Наистина, смущава тяхното инфантилно нежелание да осъдят своите предшественици и вдъхновители бандеровците. Украинските националисти през 1941 г. посрещат германските войски с хляб и сол, формират две есековски дивизии, но само след половин година вкусват на „прелестите“ на нацистката окупация, се разцепват и повеждат свирепа война помежду си, против Хитлер, против Сталин, против традиционните си врагове – Полша (партизаните от Армия Крайова) и унгарските войски. Съпротивата срещу Червената армия продължава до средата на 1950-те. В самата днешна Украйна призрактът на Степан Бандера се използва като плашило на рускоезичните граждани от Изтока на страната, за разделяне на трудещите се, за мотивирането им да при-

емат Янукович и Путин като „по-малко зло“.

Стремежът да се избяга от омаскарените понятия води до залтаня в обратната посока, включително към религията. Уви, това трябва да се превъзмогне, но не е работа за ден-два или даже няколко години. Налага се анархистите в Украйна да се съобразяват с терминологичната каша в главите на своите сънародници. Същото, мисля, се отнася и до нас. Нека гледаме отвъд думите, за да не патим от недоразумения.

Втора поука: десните вестници (малобройни впрочем спрямо цялата маса активисти и помагали им граждани в столицата и провинцията), канонизирайки загиналите на барикадите протестиращи, вече не могат да разиграват тезиси за „чиста украинска нация“, понеже списъкът на геро-

ите на Майдана е чист интернационал – арменци, руснаци, представители на средноазиатските бивши съветски републики, евреи (някои даже ортодоксални), източни и западни украинци, кавказци, както и родени в черна Африка и арабските страни украински граждани. Обявените за „Небесна чета“ (Небесная сотня) барикадни бойци са православни, католици, мохамедани, атеисти. Още преди това немалка част от „десните“ формулират „нацията“ като „всички честни трудови хора на Украйна, които я смятат за своя родина, без паразитите експлоататори, без мутрите и корумпираните бюрократи“. Поука трета: тактически и технически бунтовниците допускат много грешки, следователно трябва да се мисли предварително, да се изучава военно дело, да се наба-

вят екипировка, да изградят структура, да си изберат командири, командирите да изградят система за взаимодействие, да провеждат тренировки. Много от атаките и сблъсъците на Майдана са безсмислени, практически лишават наистина партизански удари по тила на противника. Революционната самоотбрана винаги е настъпателна, но в точните посоки и не бива да реагира със закъснение и колебания. Нужен е твърд отговор на всяко насилие от страна на държавата. Ако се залъгваме с приказки, че „и полицаите са хора“, ще забравим главното: „също хората“ бранят своето право да издевателстват и грабят, бранят и правото на властта да мачка и дере кожа. Ако се мъчим да действваме „в рамките на закона“, то тогава би трябвало да признаем пълната *незаконност* на Априлското въстание 1876, а Ботев и Левски да ги запишем като „терористи“ срещу легитимната власт на султана. На възраженията, че „навсякъде по света полицията бие“ да отговаряме: това означава, че „нормалните държави“ никак не са нормални и се нуждаят от основателно прочистване с огън и паве.

Украинските въстаници също така пропускат да рабо-

» » продължава на страница 8

ГАБРИЕЛ ПОМБО ДА СИЛВА ОТ ЕВРОПЕЙСКИЯ ГУЛАГ

Около ареста на приятелите в Аахен (ФРГ)

» » » продължава от миналия брой

IV.

На 28 юни 2004 г., близо до германско-холандската граница, по пътя, който води за Аахен (Екс-ла-Шапел), полицията решава да прави проверка в паркинга на една бензиностанция. В момента на обиска на багажника на една от колите, един от пътниците вади револвер и стреля във въздуха, преди да побегне с двамата си съучастници, вземайки една от колите с нейните собственици за заложници. Придружаващата ги млада жена е арестувана на място. Тримата мъже, преследвани от полицията, разменят изстрели с нея и предизвикват катастрофа. Тогава освобождават заложниците и взимат втора кола. Скривайки се в един гараж, те са обсадени от полицията, преди да се предадат.

Тези трима мъже са Габриел Да Силва, испански анархист, беглец от испанските затвори от октомври 2003 г., където прекарва 20 години, от които – 14 в режим на пълна изолация (FIES), Хозе Фернандез Делгадо, испански анархист, наскоро из-

бягал от затвора, където прекарва 23 години, и Барт Де Гейтър – белгийски анархист, бивш член на Черният кръст на град Гент. Жената е Бегоня Да Силва – сестрата на Габриел, живуща в Германия.

Тримата приятели са незабавно обвинени от прокурора на Аахен в опит за убийство (двет пъти) и вземане на заложници (два пъти). В тяхната кола полицията намира карта на град Дрезден с отбелязани на нея оръжейни магазини – четиримата са обвинени в неколкостепен опит за грабеж. Полицията се възползва от случая, за да обискират на 4 август 2004 г. дома на две другарки, участващи в борбата срещу затворническия режим в града, под претекст, че те са търсили адвокати за задържаните. На 12 октомври 2004 г. Бегоня е освободена под гаранция и накрая, през декември, прокурорът предава всички на съда със следните обвинения: Бегоня за „насилствена съпротива“ срещу ареста и грабеж на банка на 18 юни с. г. в Карлсруе, заедно с Хозе; всичките четирима са обвинявани за „въоръжена съпротива“ срещу полици-

ята (на бензиностанцията) и затова, че са планирали един или повече грабежи в Дрезден; тримата мъже (Хозе, Габриел и Барт) са обвинени в отвлечане, кражба на автомобил с утежненя, тежки нарушения на правилата за движение, нараняване на едно лице и четири опита за убийство (заради четирите изстрела срещу преследващите ги кополи), кражба на втори автомобил и двоен опит за убийство (след смяната на колата и трите изстрела срещу преследвачите им).

За нас не е важно какво реално са направили или не са. Сигурно е едно – че тези приятели анархисти защитават свободата си със средства, които са счели за необходими за момента, и че винаги е оправдано да се търсят пари в касите на врага, където ги има в изобилие.

Когато пресата бълва с пня на уста тиради срещу ЕТА, когато става дума за испанци, или за опасните „криминални престъпници“ – анархисти, това се прави, за да се отрече очевидното: терористи са държавите и компаниите, които избиват с бомби и глад цели народи, експлоатират или убиват всяка година

в затворите, на улицата или на работните места хиляди свои жертви, разрушават и замърсяват в несъизмерими мащаби или модифицират необратимо живите същества. Най-големите престъпници са тези, които ежедневно налагат собствените си закони, които са един от инструментите за защита на техните печалбарски и господарски интереси.

Ако нашите приятели са анархисти и „престъпници“, то тяхното единствено „престъпление“ е, че са гръзнали да се изправят срещу един свят, в който свободата и равенството могат да бъдат изтръгнати само чрез борба с всички организирани и въоръжени слуги на системата на господство и потисничество. Ние не признаваме нито „вината“, нито „невинността“ и оставаме с уговорство тези категории на мършите в тоги и техните сводници. Не крием, че сме съучастници на нашите приятели. Съучастници в техния гняв, въоръжен с кураж и воля, съучастници в техния стремеж към безгранична свобода, в името на която те са прескочили оградите на затворите и са се опитали да

намерят необходимите средства за постигане на тази най-възвишена цел.

м. април 2005 г.

Свободолобиви съучастници

В ПАМЕТ НА СОЗЕ

Созе Тарио Гонзалец загива на 2 януари 2005 г. Въпреки смъртта, властите отказват да предадат трупа на близките му, докато те не подават официална жалба... Освен здравето, свободата и живота си, Созе дължи и данък за своята смърт и тяло на държавата... Тя докрай не може да му прости, че написа своята книга „Бягай човече, бягай“, в която поименно назовава своите инквизитори, датите и местата на мъченията. Защото той дава лицата и имената на бунтовниците и на бунта... Дава глас на хората, останали отредени и безгласни... Той описва с точност до милиметър недрата и механизмите на чудовищната машина на карцерите... Свидетелство, изпълнено с чувства, емоции, мисли и събития, които има куража да събере и да публикува... Книга, която отваря очите на мнозина и повдига

» » » продължава на страница 9

УКРАИНСКАТА РЕТРО РЕВОЛЮЦИЯ

Какво се случва в Украйна?

» » » продължава от страница 7

тят с войниците от армията, която през горещите киевски седмици остава пасивна. Щом специалните полицейски части побягват от ловните пушки на майдановци, пред истински танкове биха подвигли опашки още по-бързо, а жертвите щяха да бъдат по-малко.

На Майдана все още има чуден пример за самоорганизация. Украинците доказват, че могат да поддържат ред и чистота без полиция, да осигуряват (конституционно гарантираната!) безплатна медицинска помощ (при това и за жангарите и мобилизираните цивилни хулигани, които после прицелно отстрелват лекарите доброволци), да подсилят снабдяване, да решават широк кръг въпроси по прякодемократичен начин. Полека четвърта: похват ли се такива форми на съпротива и самоуправление, трябва да се пазят като скъпоценност! На Майдана обаче се наблюдават небезуспешни мераци за партиен контрол над разпределението на получаваните от жителите на Киев средства и материали – заразата на централизма и йерархията плъзва и там, но не побеждава здравите солидарни практики.

Днес получават от Майдана власт опозиция се опитва да разоръжи въстаниците, да „разчисти“ барикадите. Предлага „интегриране“ на Самоотбраната в „обновеното“ МВР. По този начин обществото ще види кои от борците са действали, за да се докопат до привилегии, вместо да ги разрушат за всеобщото благо. За щастие повечето украинци не бързат да предадат оръжията.

Поеката последна е, че трагедията на предишните смазани революции може да бъде избегната, като не се повтарят грешките им. Идеите на анархизма се възпроизвеждат и без анархисти – прякото самоуправление в политическо-административен и стопански (солидарна икономика) смисъл. Затова е крайно време анархистите да спрат да се занимават с глупости, а да се обърнат към смисъла на идеологията си: освобождаване на трудовете хора от всякаква тирания.

Колкото до Украйна – нещата там още не са приключили. Дано революционният процес продължи, за да пропукат покатегорично омазосания кръг, в който се въртят и Русия, и България, и целият свят. •

Шаркан

ЗАЛЪГАЛКИ ЗА БАЛАМУРНИЦИ

Пряката демокрация като извращение

Сама по себе си пряката демокрация не е извращение – апологетите на съществуващата система полагат огромни усилия – и получават щедро възнаграждение за това! – да извратят самото понятие „пряка демокрация“.

Пряката демокрация се е родила след дълги борби, сваляне на поредното царче в Древна Гърция, заместването на „лошия“ управник с „добър“, който бързо и съвсем закономерно се превръщал в „лош“. Накрая гърците стигат до идеята, че власт не бива да се дава никому, а единствено на народа, чрез пряко волеизявление, чрез колективно приемани решения без овластени посредници, каквато е представителната демокрация, толкова възхвалявана днес.

Достатъчно е към тази практика на самоуправление да добавим и самоуправление в икономиката, общо производство и солидарно разпределение на произведеното, липса на дискриминация, каквато е имало в Елада спрямо жените и робите, и ще получим един гостатъчно справедлив обществен строй с възможности за самоусъвършенстване. Днес бледо негово подобие са страни като Швейцария и Исландия. Бледо, защото икономиката там е йерархична, запазена е възможността на групировки на богаташи да влияят върху общонародните решения чрез подкупи,

икономическа принуда, натиск чрез институции.

Пряката демокрация според пропагандата на апологетите на държавността обаче е само практика правителството да назначава референдуми. После да тълкува резултатите както му изнася. Населението не може само да унищико нищо.

Това е извращение. Центризираната власт, която периодически получава „легитимност“ на избори, добавя още „избори“ – задава важни според нея въпроси на населението и така оправдава своите по-нататъшни действия, които са изгодни повече на правителството, отколкото на гражданите.

Истинската пряка демокрация обаче не работи по този начин.

Истинската пряка демокрация е когато едни граждански квартал на общо събрание или в интернет форум поставя на дневен ред текущите си проблеми, набелязва задачи, приема решения, след което ги изпълнява, без да налага своите решения на съседния квартал или селище. Там, където съседните общности имат общи проблеми, се образува общ съвет как тези проблеми да бъдат преодолени. Пряката демокрация работи федеративно и чрез съгласие, по пътя на доброволното договаряне. Тя излъчва изпълнителни органи, но не всесилни и всекомпетентни, а само да се справят

с конкретно поставена им задача. Тя обединява гражданите в сдружения, които да предложат и осъществят нужните мерки за подобряването на живота си. Например да осигурят достъпна, качествена и бърза медицинска помощ. Да организират общо и професионално образование за всички желаещи, което да засили производствените мощности. Да постигнат споразумение откъде да мине шосе, какво да засеят по нивите. Да решат къде ще има детска площадка, колко да бъде висок новопостроен жилищен блок, така че всички да са доволни, колко шумна да е кварталната дискотека. Колко средства да отделят в помощ на закъсала община, да определят, ако е нужно, възнаграждение на пряко избрани администратори на някакъв по-малък проект.

Всичко друго, украсено с табелка „пряка демокрация“, е лъжа и извращение, гавра със здравия смисъл.

Нека не се връзваме на закланания от рода на „истината е по средата“. Между две купчини говна и с най-прецизни измервания не може се намери злато, а само смрад. Истината не е между концепциите за държавата като сегашната и държавата с назначавани отгоре референдуми. Истината е в употребата на двете купчини по предназначение – като тор. •

Николай Телалов

ГАБРИЕЛ ПОМБО ДА СИЛВА ОТ ЕВРОПЕЙСКИЯ ГУЛАГ

Около ареста на приятелите в Аахен (ФРГ)

» » » продължава от страница 8

завесата за други... Книга, която разголява този символ на „Справедливостта“, представяна като жената с везните и с превръзка на очите; всъщност една **проститутка**, която се подлага срещу пари и без скрупули на тези, които ѝ платят и пожелаят...

Това е книга, която е „Аз обвинявам“ на Зола за нашето време. Ние обвиняваме, ние говорим и разказваме за всичко, което те крият, затварят, премълчават, манипулират, отричат...

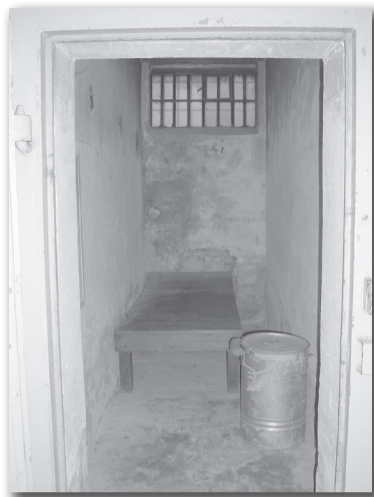
Да, Созе... Сводниците на тази Дама, снабдена с везни, с превръзка и с един меч, не са ти простили, загдето разкри, че тя, в действителност, е една проститутка, която работи за пари и обслужва властта!... Ние всички знаем, че тази „дама“ служи на интересите на силните и богатите, колкото и кални и престъпни да са те, или точно защото са такива... Справедливостта! Що е това Созе?... Когато, след толкова години, те пускат „на свобода“, ти може би си вярвал, че хората, които знаят всичко това и виждат нещата като теб, ще действат както ти мислиш... Мно-

го по-сложно е обаче на практика да обединим и да координираме „аз“ и „ти“, „ние“ и „вие“, отколкото на теория. Това е едно уравнение на Времето и Условиата...

Казват, че който се навява, се обезверява... а ти си излязъл изпълнен с надежди и съмнения, с мечти и с кошмари, с илюзии и с проекти... Накрая, „кристалната сфера“ се разбива в ръцете ти, а с нея – и твоите надежди, мечти, проекти и илюзии... и ти си се затворил в себе си: сам в твоята самота, с твоите спомени и съмнения... Безнадежден и самотен... Ние те изоставихме сам, Созе...

Невъзможно е да се сподели това, което не е съпреживяно и почувствано, както не може да се покаже онова, което не е видяно или преживяно от самия теб. Зли езици ми говорят, че си намерил убежище в алкохола и в наркотиците. Други се оттеглят в подлостта и страха, в конформизма и думите – кой тогава може да критикува твоето убежище?

Аз зная какво ти се е случило, но най-вече знам защо и заради кого... Това се нарича самота, страх, необщителност, съмнение... Бягство въ-

тре в себе си, в дълбочина, изпреварващо... То е „страничен“ резултат от затвора, от мъченията и от безсилието... Но ние всички сме безълци, Созе – просто повечето хора не знаят защо и от какво бягат... Безълци от свободата, от живота и от ангажиментите... Звучи парадоксално, но ние, които бяхме в затворите, успяваме с душата и със сърцето си да избягаме от нашето его, за да стигнем свободни до нивото на идеите, на страстите и на желанията... точно, за да не усещаме живота между стените, затворниците и тъмничарите. Ние сме родени в един нов свят...

*Никой не ни каза,
че зад стените
има други стени.
Други стени, други
затворници и други
надзиратели... Нищо
не ни говореше, че
свободата не е нито
от едната страна,
нито от другата
страна на стената,
а преди всичко е
вътре в нас самите...
...Че не е достатъчно
да прескочим една
стена, защото има
друга и още много
други...*

Никой не ни каза, че зад стените има други стени. Други стени, други затворници и други надзиратели... Нищо не ни говореше, че свободата не е нито от едната страна, нито от другата страна на стената, а преди всичко е вътре в нас самите... Така и никой не можеше да ни убеди, че бягството е много голяко и непрекъснато, че не е достатъчно да прескочим една стена, защото има друга и още много други... Да, Созе, не ставаше дума да прескачаме стените, а да ги срутим... Не ставаше дума да избягаме (по един или друг начин), а да се бием, споделяйки страдания и радости...

Но всеки процес има нужда от време и от усилия, от сълзи и от усмивки, от паузи и от настъпления... Благодаря Созе, че показа какво са „Справедливостта“ и затворите... Че свали наочниците на някои и отвори очите на други... Благодаря ти, че беше мой приятел и за всичко, което никога не бих могъл да кажа с думи... Ще продължа да го доказвам на дело.

Смърт на държавата и да живее Анархията! •

20 февруари 2005 г.
Габриел Да Силва от затвора
в Аахен (ФРГ)

УРОЦИТЕ НА ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

Поуките от Испанската революция

» » » продължава от миналия брой

Анархизъм и синдикализъм

В масовите организации, малцинството от анархисти може да запази своята идентичност и да упражнява революционно влияние, само ако поддържа една непреклонна позиция. Под това не разбираме, че трябва да бъдем в опозиция на евентуалните действия на трудещите се за подобряване на икономическото им положение и условията на труда. Напротив, ние, анархистите сме първите, които насърчават такива действия, но знаем, че те са реформистки по същество и не могат да ни доведат до Социалната революция, чиято цел е премахване на класите и на привилегиите.

В действителност, както видяхме, в реформистките синдикати, договорите за повишение на заплатите, поради сложността на икономическата система и отражението на стачките в частната индустрия, могат да нарушат равновесието в други сектори и да повишат цената на живота изобщо. Това не са борби между работници и капиталисти, а въпроси, решавани на правителствено ниво от съдилища, където видни юристи и интелектуалци интерпре-

тират договорите, съобразно индексите на жизнения стандарт и статистиките. Взетите решения се налагат както на работниците, така и на техните началници. Може да се каже, че тук излагаме един краен случай, който представлява задълбочаваща се тенденция във високоиндустриализираните страни. Масовата организация, вместо да бъде инструмент на борбата против несправедливостта и икономическите привилегии, се превръща в голям затвор, в който индивидът губи своята идентичност и става една от многобройните и безнадеждни трансмисии на капиталистическата машина, основана върху производството и статистиките, които се променят динамично.

Струва ни се, че подобна опасност съществува даже и в една масова синдикална организация (въпреки революционния дух, който може да ръководи нейните основатели при избора на целите и принципите, както и при формулирането на гаранциите да се попречи на формирането на една вътрешна бюрокрация чрез приетия устав), когато тя отваря широко вратите си за всички работници. (По време на борбата за ръководство на CNT през годините, които предшестваха непосредствено

диктатурата на Примо де Ривера, анархистите обвиняват Сеги и приятелите му в реформистки уклон, склонен да приеме посредничеството на държавата в трудовите дела, макар Сеги да е една от най-изтъкнатите и всепризнати фигури в историята на испанското революционно движение.)

От тук произтича и дилемата: ако една работническа организация иска да успее да подобри икономическото положение на своите членове, тя трябва да има възможно най-голяма членска маса, т. е. да се стреми да се превърне в масова организация. Ако обаче, в момента на записването им, се изисква от работниците да приемат идеологическите цели на организацията, това означава те да бъдат подложени на политически тест, който да осигури нейната идейна хомогенност. Това обаче може да я изолира от масите, които биха отказали да я следват. В действителност, организации като CNT, макар деклариранията от тях цел да е анархокомунизъм или свободният комунизъм, приемат всички работници, независимо от техните политически симпатии или антипатии. Много членове на CNT се записват в нея, само защото тя защитава по-енергично техните интереси във

всекидневните борби; други се записват вероятно защото в тяхната област CNT е по-многочислена от UGT. Към това следва да се добави, че двете организации по време на гражданската война удвояват членовете си, защото всички работници са задължени да членуват в едната или в другата. Това отчасти обяснява защо Комитетите винаги успяват да спечелят по-голям авторитет в политическото ръководство на CNT, отколкото в борбата срещу Франко.

За решение на дилемата някои революционери предлагат да се създаде идейно чиста революционна синдикална организация, чиито членове след това да се записват в масовите организации. Организация от такъв тип обаче ще бъде синдикат по своята структура, а революционна партия по същество, която идея, както показва практиката, е обречена на провал.

Поради гореизложените критерии и факти, анархистите често са считани за „индивидуалисти“, което значи, че те се противопоставят на организацията и на дисциплината, която тя изисква. Самите анархисти до известна степен са виновни за това объркване. В нашите среди съществуват хора, които считат, че активността им трябва да се кон-

центрира върху създаването на една синдикална и революционна организация – или по-точно анархосиндикална – като антитеза на реформизма на синдикатите. Други, обратно, мислят, че цялата ни енергия трябва да се насочи към разпространението на нашите идеи между работниците и във всички среди, които ни симпатизират, участвайки в работническите борби, когато това е възможно, без да губим физиономията си на анархисти, защото целта ни е да разпространяваме сред масите революционните идеи.

Понеже тези анархисти не смятат, че създаването на анархосиндикалната организация е първата и главна крачка към конституирането на едно съзнателно и боеспособно революционно движение, тенденцията е първите е да се считат за „антиорганизационни“ и гори за „индивидуалисти“. За да бъдем по-кратки, ние ще предположим, че принципите на анархистическия синдикализъм са познати на читателя. Според нас, разликите между анархистите и анархосиндикалистите не са от идейно естество, а са по-скоро разлики в преценките.

За да бъде последователен, анархосиндикализмът трябва, според нас, да пре-

» » » продължава на страница 10

НИКОЙ НЕ Е ЗАБРАВЕН

Делчо Василев – бележит културтрегер-анархист

На 15 февруари 2014 година се навършват 113 години от рождението на Делчо Василев Демирев – автентичен хасковски анархист, непоколебимо изповядващ свободомислието и безвластничеството, не изневерил на тази заветна, анархистка кауза нито за миг от юношеските си години чак до последния си гръх на 9 март 1981 г. Завършва с отличие Хасковската държавна гимназия „Петко Каравелов“ – 1920 г. и учителства в селата Леново (1922-25 г.) и Сърница (1925-28 г.), впоследствие редактира хасковските вестници „Утринна поща“ (1929-1931 г.), „Хасковски глас“ (1934-35 г.), „Клас“ (1945 г.) и е главен редактор на вестник „Народна борба“ (1944 г.). Делчо Василев членува в Съюза на провинциалните писатели и учредява Клуба на дейците на културата в град Хасково – 1946 г. Лично се познава и си кореспондира с писателите и поетите Антон Страшимиров, Гео Милев, Никола Ракитин, Йордан Ковачев, Елисавета Багряна, Дора Габе, Людмил Стоянов, Борис Шивачев, Димитър Добрев, Иван Мешаков, Чудомир, Тома Измирлиев, Асен Златаров, Георги Жечев, Змей Горянин, както и с други

дейци на литературата и поезията, печатайки за тях безброй статии, есета, рецензии за новоизлезлите им книги във вестниците „Светлоструй“, „Литературен глас“, „Вестник на жената“, „Мисъл и воля“, „Провинциален журналист“, „Заря“, в списанията „Пурпур“, „Компас“, „Гребец“ и редица още издания, подписвайки се с псевдонима Игнис Бохема. Издава сам анархисткия вестник „Идеи“ (1931-32 г.) и участва в редактирането на юбилейни листове за Асен Златаров (1945 г. и 1946 г.) и Тома Измирлиев (1947 г.), както и на литературния сборник „Пламяк“ (1946 г.). Публикува критически студии в сборници за Антон Страшимиров (1931 г.), Асен Златаров (1932 г.) и Никола Ракитин (1933 г.). Делчо Василев е и автор на предговора към второто издание на сборника с разкази „Сребърната река“ (1947 г.) от писателя-пътешественик Борис Шивачев, на предговор към една от книгите на вече, уби, отдавна забравения прозаик и поет Борис Марзоханов. Той несъмнено се изпява като един безспорно талантлив български писател, поет, журналист, литературен и театрален критик с ярък анархистки светозле

от началото на 20-те години на двадесети век до 1948 г., когато се начева неговото осемнадесетгодишно ходене по мъките в Хасковския, Шуменския и Софийския затвори, в концлагерите Куциян, Персин и Белене... Делчо Василев често пъти цитира анархистичната по своята същност мисъл на древногръцкия философ-материалист Демокрит: „Свободен е онзи, който от нищо не се бои и не разчита на нищо“. В унисон с този аскетично-морален императив той стоически преживява и собственото си крайно оскъдно откъм каквито и да е материални ресурси житие-битие, модифицирано според анархисткото му мировъзрение. Тук обаче трябва да отбележим, че анархо-нахъсанят даскал подир кървавите събития в град Ямбол – 26 март 1923 г., – когато управляващите дръжбашки зверски избиват съвсем безпричинно петдесетина анархисти, между които загива и поголемият му брат Димитър Василев, фактически замразява членството си в анархисткото движение, което същевременно съвсем не означава, че се отказва от идеите си, анархистки убеждения, лансирани в една или друга сте-

пен от него в многобройните му публикации из местния и столичен печат. Между впрочем дори бегъл поглед върху състоянието на Българското анархистко движение за периода 1928-1944 г. сочи очебийно за осезаемо спагане на анархистките настроения сред населението. Естествено, това се дължи на обективни причини и най-вече на извънредно свирепия терор, упражняван от правителствените главорези над българското население, като вземем предвид фактологическите данни за промеждутъка 1923-1926 г., когато са избити хем неправомерно, хем политсъобразно над двайсет хиляди души, поради поголовните убийства на анархисти и техни симпатизанти, извършени от дръжбашката Оранжева гвардия из цялата страна, както и в резултат на военния Деветолюнски преврат през 1923 г. и нескопосано-организираното, ала твърде кръвопролитно Септемврийско въстание и последвалите човекоизребителни „Вартоломеевски“ подир Коминтерновския атенат в катедралата „Света Неделя“, фактически довел до унищожаването от царската армия и върор-

жените до зъби джелатски шпицкоманди на легендарните анархистки чети с войводите Георги Шейтанов, Митю Ганев, Васил Попов-Героя, Дочо Узунов, Тинко Симова, Васил Икономов и братя Тумангелови. В една или друга степен всъщност физически е ликвидиран железният юмрук на буйно покълващата анархокомунистическа, социална революция, което несъмнено, съдбовно обезкръвява живеца, сърцевината на анархисткото движение в България... Непосредствено след Деветосептемврийския, болшевишко-комунистически дръжбашки преврат през 1944 г. анархизмът в България отново е в ренесансов подем. В този аспект не прави изключение и Хасковският регион. Тук анархистите са организирани от харизматичния трибун Манол Васев, както и от отново фанатично презърналия анархистката кауза Делчо Василев. Като оратори, те стават любимците на бурно митингуващите, многобройни човешки тълпи. Болшевишко-комунистите нямат такива себеотрицателни, патетични витии-масовици, които буквално да възпламеняват тълпите по

» » » продължава на страница 11

УРОЦИТЕ НА ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

Поуките от Испанската революция

» » » продължава от страница 9

цени дали това, че работниците не са революционери, се дължи на официалните синдикати. Тези последните, ни казват, ще бъдат реформистки и реакционни, поради своята структура, която пречи на базата да ги контролира и окуражава открито формирането на бюрокрацията, която поема върху себе си всички инициативи. Подобен анализ обаче ни се струва погрешен. Той предполага, че работникът като такъв е революционер, вместо да признае, че и той е продукт (и жертва) на обществото, в което живеем, каквото, повече или по-малко, е случаят с всеки от нас. Синдикатите, както и всички други центрации на човешки същества като затвори, армии, болнични заведения, са умалени копия на днешното общество с неговите качества и недостатъци. С други думи, синдикатите са това, което са, защото работниците са такива, каквито са, а не обратното. Поради тази причина, анархистите, които се интересуват по-малко от революционната организация на работниците, считат проблема за организирането им за второстепенен по отношение на този за индивидите; те мислят, че и днес не липсват хора, спо-

собни да се посветят на ежедневните отношения между работници и работодатели, но че са малцина онези, които подчертават доколко подобна акция е несъществена като самоцел. Ние не се съмняваме, че когато гостатъчен брой работници станат революционери, те ще се ангажират сами, ако преценят, че това е необходимо, със създаването на собствените си организации, което е твърде различно от това най-напред да създадем революционна организация, а после да търсим революционери (в реформистките организации, където членуват мнозинството от работниците). Отворихме една толкова дълга скоба върху отношенията между анархисти и синдикалисти, защото те имат важно значение за ролята на революционното движение (и анархистическото в частност) в Испания било преди, било по време на борбата срещу Франко.

От основаването си през 1910 година, CNT рядко си е спестявала вътрешните борби между реформистките или опортюнистични елементи и анархистите, чиято специфична цел е да съхранят анархистическия дух, с който Организацията е заредена от своите основатели. Тези борби са отчасти отражение на световни-

Синдикатите са това, което са, защото работниците са такива, каквито са, а не обратното.

те събития – например, войната от 1914-18 г., през която някои са на страната на съюзниците, а други – за неутралитет; или Руската революция, която предизвиква оставката на неколцина от най-известните ѝ членове като Андреас Нин и Морено, които я напускат, за да създадат испанската компартия, преди да станат нейни жертви.

Борбите обаче често се изострят поради лични противоречия между хората, които се стремят да станат шефове на Конфедерацията. Хора като Сеги, Пестаня и Пейро имат основна, дори лична роля в развитието на CNT; макар накрая революционната позиция да преобладава в манифестите и декларациите на Организа-

цията, ревизионистичната, реформистка тенденция се проявява постоянно: било в индивидуални действия, които я поставят пред свършен факт (Сеги сключва пакт с UGT без знанието на членовете на CNT; Нин решава едностранно да присъедини CNT към Коминтерна), било чрез преговорите на секретариите с политиките: *Аз поисках думата* – казва Пейро на конгреса на CNT, проведен наскоро след прокламирането на Републиката през 1931 г., – *за да потвърдя, че от 1923 г. досега, нито един Национален или Регионален комитет не е преставал да бъде в контакт с политическите елементи, не за да институционализират Републиката, а за да свършим с диктатурата на Примо ди Ривера* (Пейрац, I, 40). През периода 1936-1939 г. това политическо поведение достига своята кулминация с действителното участие на CNT в правителството с всички произтичащи от това последици. Фактите доказват, че ревизионизмът на CNT завършва с поражение. Днешната позиция на Испанското анархистическо движение (MLE) не е ясна; в изгнание то е разделено на два лагера – мнозинството иска връщане към революционните принципи на CNT, а малцинството е благоразположено към едно

разширение на колаборационистката политика. (Теоретично CNT се обединява през 1960 г., но практически разделението продължава.)

Каква е ролята на анархистите във вътрешните борби на CNT? На една национална анархистическа конференция, проведена през зимата на 1918 г. в Барселона, с намерение да се разисква какви трябва да бъдат отношенията на анархистите със синдикалните организации, е решено, че едно масово работническо движение, като CNT не може да бъде квалифицирано като анархистическо: *То трябва да бъде, доколкото е възможно, пропито с анархистически дух и водено и направлявано от анархистите*. През 1922 г., на конгрес на анархистическите групи, проведен в Магрид, е постановено, *че всички анархисти трябва да се запишат в CNT и да действат чрез нея. Много от тях досега не се съобразяват със CNT, която в техните очи стеснява обхвата на анархизма като философска доктрина, насочена към всички хора. Те ще трябва бързо да упражнят своето влияние върху нея, ако не искат да я видят паднала в ръцете на болшевиките, които практикуват обичайната си тактика на инфилтрация* (Бренан, стр. 132-133). •

(Слегва)

НИКОЙ НЕ Е ЗАБРАВЕН

Делчо Василев – бележит културтрежер-анархист

» » продължава от страница 10

площадите. Всъщност така е и в цяла България. По стъгди, в претърпани кинозалони и читалищни зали множеството бурно акламира анархистките оратори. Особено впечатляващ е един митинг на централния хасковски площад, където пред хиляди граждани – на 10 юни 1946 г. – подир произнесените от Манол Васев и Делчо Василев пламенни речи, екзалтираната тълпа понася на ръце двамата анархисти, гръмогласно пеейки Стамболовата песен, пята от Ботевата чета, когато въстаниците напушат акостирания паракор „Радеци“, стъпвайки на безлюдно-пустеещия Козлодуйски бряг и вдъхновено-самопожертвувателно тръгват да трошат петвековните, робски вериги на османския ярем с песен на уста: „Не щеме ний богатство/не щеме ний жени,/а искаме свобода/човешки правдини! И както се казва – от неистовото, всеобщо, неударимо въодушевление на митингуващите хасковски граждани въздухът озлушително ехтял и треперел! Едва ли случайно присъстващият на претърпания от хасковски граждани площад ви-

ген большевико-комунист Добри Терпешев с неприкрита ревност поздравява двамата анархисти за вихрената им речовитост, изказвайки им искрено си съжаление, че не членуват в БРП (комунисти)... Ето обаче, че в началото на 1947 година, винаги бунтарски нахъсаният Манол Васев е арестуван от „народната власт“ и безцеремонно започен в концлагерните бараки край язовир „Росица“ от „профилактични съображения“, както деловито-прозаично се изразил директорът на Народната милиция Руси Христозов. Месец по-късно досущ същата нерада съдба сполетява и Делчо Василев, против когото със шизофренна злост спретват съшитото с очевидно бели конци цидутизирано обвинение, че подготвял атентат срещу Югославския партиен и държавен лидер Йосип Броз Тито и то тъкмо по време на знаменателното му посещение през месец ноември 1947 година в НРБ, и таман баш когато ВИП-югославската комунияга тържествено пристигнал на язовир „Копринка“. Този арест поставя началото на делчовасилевата безнадеждна, повече от осемнадесетгодишна мартирология из душе-

губните, садистични заведениязандани на большевико-комунистическия режим... През 1981 г. нивга неуниващият, но винаги безпоощадно репресиран анархист, решава да отпразнува официално осемдесетата си годишнина, калесвайки повече от тридесетина човека, работещи в хасковските градски, културни институции – в рогната си къща, на 16 февруари 1981 година, след 19 часа. Никой обаче не се появява в уречения час, нито пък и по-късно, макар че поканените от него иначе често го посещават, ей така, за интелектуално-клякарски лафмухабет, докато в конкретния случай явно е преценено, че таква публично присъствие за честване рождения ден на един неразкаял се пред „народната власт“ непреклонен анархист, е най-малкото никак си политически нездравословно и политически съвсем нецелесъобразно. Да уважат Делчо Василев се претрашават само двамата служители на Хасковския държавен архив – Мариана Катрева и Марин Караиванов. Шестте маси, претрупани с четирите торти, с обилните ястия и напитки, изкусурени сякаш за кулинарна изложба, така си и изоб-

що артисват, почти недокоснати. Дворната врата с часове безмълвно зее широко разтворена, всуе, нахалост очаквайки гостите. Двайсетина дена по-късно юбилярят-анархист скоропостижно почива от някакво грипно заболяване – на 10 март 1981 г. Подир двадесет години – 16 февруари 2001 г. – в лекционната зала на Хасковския исторически музей се провежда честване, организирано от Териториална дирекция „Държавен архив“ – Хасково по случай стогодишнината от рождението на видния български културтрежер, поет, писател, литературен критик и журналист Делчо Василев... Впрочем деветдесетгодишнината му – 16 февруари 1991 г. –

въобще не е отбелязана подобаващо, защото висшестоящата инстанция ГУА при МС стопира съответното тържествено мероприятие с инкриминиращото съображение, че „не е целесъобразно една държавна структура да урежда импозантни чествания на отявлени анархисти“. Една съвсем логична реакция, разбира се, имайки особено предвид щекотливата ситуация, че в конкретния казус се касае до едно ВИП-началство,

дълголетно обременено от катилското си, активно сътрудничество с большевико-комунистическата ДС! Ялови се оказват обаче и приятелите от мен постъпки в качеството ми на директор на Хасковския държавен архив, пледрайки нееднократно пред Хасковската община да удостои посмъртно Делчо Василев със звание „почетен гражданин“ на град Хасково, най-вече заради неговите наистина съществени заслуги за всеобщото културно възможване на родния му град. Уви – анархистката аура на Делчо Василев стопира безвъзвратно всичките му инициативи за увековечаване на името му посредством държавните и общинските власти и изглежда, че именно тази непреклонна, негативна реакция на властимащите към нетленната памет на хасковския незабравим културтрежер-анархист веднъж завинаги предопределя неговото място в Пантеона на безсмъртните свободолюбци, където ярко сияят неомрачени ликове като на Прудон, Бакунин, Кропоткин и безброй още рицари на всечовешката Анархия! •

Марин Караиванов – МАКАР

ТЯХНАТА БОРБА

„Фашизъм“, „антифашизъм“ и „соц“-безсрамие

По повод така наречения Луков марш, в медиите пак засмърдя на „фашизъм“, „антифашизъм“ и други миризливи неща. Участие в това „оперативно мероприятие“ взе и дъщерята на луковия убиец г-жа или г-ца Татяна Буруджиева – депутатка от бсп, началничка на кабинета на Станишев (*en passant, cabinets* на френски означава и кенеф), политолог, социолог и – както сама се представя – „специалист в използване на черната пиар-техника, усъвършенствана в Белгия и Франция“. Въпросната госпожа се оплака, че от 11 години „маршируващите на тъмно факлоносци“ се гаврят с паметта на баща ѝ, наричайки го „убиеца на Луков“. Тя изрази възмущение от „възраждането на фашизма под маската на патриотизъм“ и каза, че идеологията на маршируващите екскременти, родени от собственото ѝ общество, са концлагери за циганите и евреите, изтребление, вкарване в гета и т. н., и запита патетично: *Ще приемем ли да се възражда фашизмът в България или ще го отречем на всякакво ниво?* (в-к „Ретро“ от 20-26.11.2014 г., стр. 9 и 12)

Тези нейни „филипуки“ се нуждаят от известни разяснения за несведущите:

1) Таткото, също генерал като своята жертва, е убиец, а не терорист, защото да застреляш нощем, на закрито, един пенсионер без охрана, на

бил той и о. з. „ген. Луков на негово величество“, не е терористичен акт. *Терористът* – казваше Борис Савинков – е красив, защото действа открито, залагайки своя живот срещу чуждия (както нашите „Гемиджии“, например).

2) Убитият Хр. Луков беше прохитлеристки настроен (както почти всички БГ-политици от епохата) и водач на едно от крилата на фашизоидната организация СБНА = Съюз на българските национални легиони (както почти всички организации, поникнали като гъби между двете световни каспници). Той обаче не бе сключвал пактове от рода на Сталин-Хитлер (известен като „пакта Молотов-Рибентроп“), а СБНА, за разлика от партията на баща ѝ – Иван Буруджиев, – не е бивал на власт, поради което не можа да се окървави. Да се говори днес за фашизъм и антифашизъм, няма повече основание, отколкото да говорим за комунизъм и антикомунизъм. (Тъй като комунизъм никога не е имало – нито у нас, нито където и да е другде. Това признават и самите „комунисти“, които от един век се намират в перманентен „преход“ напред-назад. В соц-лагера имаше еднопартийна полицейска диктатура с държавен капитализъм, които от четвърт век мутират мъчително в мафиотска демокрация и частно-монополистически капитализъм.)

За убийството на о.з. генерала се носеха различни слухове: че е ликвидирани по нареждане на Борис, защото Хитлер имал намерение да го замени с военен преврат от по-верния му Луков или че го убиха „черните ангели“ от брп (к)...

Може обаче и двете версии да са верни! Тоест величеството да е било информирано за готвения атентат от своята ДС, която е имала свои доносници във всички ц.к. на столетницата, и да е оставило нейните „бойци“ да свършат неговата работа? В полза на тази хипотеза говори факта, че след ареста му, убиецът на Луков бил освободен, поради... „липсата на доказателства“.

3) Струва си да отбележим, че „луковистите“ не са признати от последните живи легионери. Не че не биха искали да имат млади хора, но знаят кой и защо стои зад новите рекрути. И наистина, ако съдим по техните фюрерчета, срещу някои от които има заведени по няколко дела и нито една осъдителна присъда, а на един от тях, въпреки абсолютната му неграмотност, предоставиха достъп до всички медии и го направиха „водец на предаване“ в една от телевизиите, може да се заключи, че са плащани от олигарсите и покровителствани от службите, чийто произход е тайна само за олигофрени.

Прочее, поради факта, че патриотарският цирк продължава 11 години, през които б.с.п. участва и ръководи три от четирите правителства през този период, без да предприеме каквито и да било мерки срещу клоунадите и маймунадите, госпожата би трябвало да отпрати своето възмущение към партията на баща си, чийто кенеф тя управлява.

Защо на господстващата експлоататорска класа са нужни клоуните с факлите? – Елементарно! – За да отклоняват вниманието на „шибания народ“ от собствените му витални социални проблеми във фалшива посока и евентуално, за да ги използва като „безотговорни фактори“... при нужда.

Днес международният финансов капитал няма нужда от фашизма или нацизма, защото създаде по-ефикасни, фасадно-демократични механизми за манипулиране на масите, за парирание на тяхното социално недоволство и за селективно ликвидироване на опасните врагове на политическата и икономическата система, при пълното мълчание на проституиращата журналистика и на т. нар. обществено мнение. И не на последно място, трябва да кажем, че ако у нас има опасност от „фашизъм“, тя идва от нейната партия!

4) Впрочем, да бъдат наричани большевиките и техните изтърсащи „фашисти“, е обид-

но за... последните. Според данни от книгата „Един народ в нелегалност“ на Луиджи Лонго – генсек на италианската компартия, в 40-милионна Италия през диктатурата на Мусолини е имало около 4600 затворници, от които на шестима, със стаж над десет години, било предложено след края на Втората световна война да станат пожизнени сенатори. В пет пъти по-малочислена по население БГ, имаше пет пъти повече затворници или съотношението е 25:1 в полза на большевишката диктатура – при спазване на фашистките критерии, ние можехме да снабдим със сенатори целия свят. Не е много по-лицеприятно и сравнението на хитлеризма със сталинизма. Според британските спецслужби, в нацистките концлагери са изтребени около 12 (дванадесет) милиона души, от които немци „само“ 500 хиляди. Скрамните косвени изчисления (преки данни все още няма) дават тройно повече труповете на разстреляни в подвалите на ЧК, ГПУ, НКВД и КГБ или загинали в необятния архипелаг на ГУЛАГ...

Да се говори за фашизъм и концлагери и да се забравя кървавата практика на партията-столетница, с която наследниците ѝ все още се гордеят, е цинизъм и е равносилно на „говорене за въже в дома на обесения“.

Георги Константинов

СПЕТЕ СПОКОЙНО, ДЕЦА...

Жандарми по селата, апаши по градовете

Нагу се министерският кабинет като жабок да квакне гръмко и самодоволно – и нареди жандармерията (числом и словом два-три автобуса униформени единици) да плъзне по села и паланки, за да се претори с лютата ламя на „битовата престъпност“.

А през това време обирите на апартаменти в София зачестиха. По свидетелство на кметове от провинцията, кражбите се извършват най-вече от млади безработни. Изнасят буквално всичко. Нарочват си за жертви по-възрастни. От една страна – безопасни жертви. От друга – това са техните бащи и майки, баби и дядоци. Тъкмо те са ги възпитали, или пропуснали да възпитават, през последните 20-25 години.

Младежът няма работа, няма жилище, няма... бъдеще. Кражбата не е просто начин да спечели малко пари, тя е безмъвен протест срещу бъдещето на онези, които имат някакво настояще. Чиято младост е погребана в бъртене по строежите в Испания или под маслините в Гърция. В късане от залька, живот в мизерия, спестяване за панелка сред София и мебели на старо. В надеж-

гата, че поне в старостта ще се живее „нормално“. Гладният ограбва бедния.

Кой е спечелил? Властта. Защото се изпъчва и казва: ето, има нужда от мен! Нужда от повече ченгета!

Властта се надува, мизерията остава. Остава озлоблението на младите обирджии към по-старото поколение. Остава увредените от възпитанието им съзнания – да нападат съвсем малко по-благополучни от тях самите съседи и съграждани. Не им стиска да нападат палатите на някоя мутра, малцина налитат на банка. Защото за това трябва кураж, а гържавата се е погържила те да бъдат отгледани като страхливци.

Полицията дълго бездейства, а и самата е източник на престъпност. Но добре си „върши работата“, когато трябва да се пазят заможните и управляващите от „любовта на родна“.

„Народът“ се опита да вземе мерки. Но не събра дружини за самоотбрана, не изпрати делегация към циганския квартал, за да разпита, а джеба защо ни обирате, бе хора? Не можем ли да измислим нещо заедно, да

не ви се налага да крадете? Не, нападатите, понеже и те са страхливи и възпитали страхливци, викат на помощ... частни охранителни фирми. Наистина би било по-евтино или да се организират в доброволни дружини, или да се погоят с грабителите, или двете в една опаковка. Обаче първото е незаконно – и иска смелост; второто – избито от главите от „демократическата“ пропаганда... и пак иска смелост, такт и осъзнаване, че в социално отношение са в един „отбор“ с апашите, просто не са толкова отчаяни колкото тях.

Пак да се запитаме – кой печели? Властта печели. Тя се представя като „единствения пазител“, но опазва само причините за бедността, неравенството, липсата на солидарност, озлоблението, робуването на предразсъдъци и все същия този дребнав страх от по-силния.

Тежко на страхлив народ, който се краде сам себе си и подвигва опашка пред властимащите и техните стражи. Че и моли стражите да го пазят.

А кой ще ви опази от стражите? •

Васил Арапов

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

КНИГИ:		
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	3 лв	
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	3 лв	
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	3 лв	
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	3 лв	
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x3 лв	
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	3 лв	
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	3 лв	
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	3 лв	
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	3 лв	
10. Краят на гържавата и капитала – Г. Константинов	5 лв	
11. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	7 лв	
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	5 лв	
13. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	4 лв	
14. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	7 лв	
15. Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	4 лв	
16. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	7 лв	
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	6 лв	
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	7 лв	
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	4 лв	
20. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	7 лв	
21. Адски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x7 лв	
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	7 лв	
23. Един проект за социална революция – ФАФ	4 лв	
24. Спомени – Стоян Цолов	7 лв	
25. Статии – Георги Божилов	10 лв	
26. Христо Ботев – Евгений Волков	7 лв	
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв	
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв	
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв	
30. Спомени за бъдещето – Желязко Петков	5 лв	
31. Достоен живот – Трифон Терзийски	4 лв	
32. Лични откровения – Георги Божилов	7 лв	
33. Емигрантски спомени – Георги Константинов	3x7 лв	
34. Горчива чаша – Стефанка Христова	8 лв	
35. За повече обич – Стефанка Христова	8 лв	
36. Предвестници на бурята – Петър Манджуков	15 лв	

БРОШУРИ:		
1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	2,50 лв	
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	2,50 лв	
3. Що е анархизмът?	2,50 лв	
4. Отговор на една върваща – С. Фор	2,50 лв	
5. За общината	2,50 лв	
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	2,50 лв	
7. Крахът на руския гържавен комунизъм – Рудолф Рокер	3 лв	

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Тодор Иванов – телефон за заявки и доставки 0896 613 727.**

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 02.03.1921 г. кронщадските матроси въстават срещу болшевишката власт.
- На 03.03.1756 г. е роден английският философ и предтеча на анархизма Уилям Годуин.
- На 03.03.1924 г. в Хасковския затвор е убит от надзирателите анархистът Жеко Гергинов.
- На 05.03.1894 г. в Пловдив под редакцията на Димитър Господинов Бойкинов излиза първия пропагандирац анархистки идеи вестник „Борба“.
- На 07.03.1921 г. Троцки нарежда да се нападне въстаналия Кронщад.
- На 09.03.1900 г. групата на „Гемиджииите“ започва прокопането на канал за поставяне на въздух под банк „Отоман“ в Цариград.
- На 10.03.1945 г. са арестувани всички делегати на конференцията на ФАКБ в софийския квартал Княжево, след което повечето от тях са въдворени в ТВО край Дупница.
- На 11.03.1981 г. в Хасково почива анархистът Делчо Василев Демирев, преминал през фашистките и болшевишки концлагери.
- На 11.03.1999 г. в София почива анархистът Стоян Иванов Цолов, участник в Испанската гражданска война, политически затворник преди и след 9 септември.
- На 12.03.1958 г. в Сливенския затвор от ДС е отровен анархистът Манол Васев (Йордан Бърлаков).
- На 15.03.1830 г. в град Сен Фоила Гране е роден анархистът и известен географ Елизе Реклю.
- На 17.03.1906 г. в град Цинцинати, САЩ умира анархистът Йохан Мост, автор на книгата „Религиозната чума“.
- На 18.03.1871 г. е обявена Парижката комуна.
- На 18.03.1947 г. в София почива Михаил Герджиков, анархист, ръководител на Преображенското въстание.
- На 19.03.1905 г. в Килифарево е родена анархистката Надежда Симеонова Попова, участник в Килифаревското въстание и четата на „Братя Бълхови“.
- На 20.03.1925 г. край град Елена, в сражение с полицията загива анархистът Димитър Петков Цонев.
- На 23.03.1954 г. край Павел Баня, в сражение с милицията и армията е убит анархистът Христо Димитров Несторов.
- На 24.03.1902 г. в град Плевен е роден писателят анархист Борис Шивачев.
- На 25.03.1873 г. в град Мангуция е роден немският анархосиндикалист и теоретик Рудолф Рокер.
- На 26.03.1923 г. Ямбол са избити от военните 23-ма анархисти, начело с Тодор Дързев.
- На 29.03.1927 г. в село Паламово е роден анархистът Асен Илиев Христов, жертва на болшевишката терор.

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Читател	10 лв
2. Евгений Михайлович	20 лв
3. Александър Наков, Перник	10 лв
4. Никола Александров, Мангра	10 лв
5. Иван Иванов, Стара Загора	30 лв
6. Тодор Иванов, София	20 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б ОББ АД, КЛОН ПЕРНИК
ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения!
Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ: www.anarchy.bg
сайт на „Свободна мисъл“: sm.a-bg.net
имейл на ФАБ: fab@a-bg.org

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59

отговорен редактор **А. Ванчев**
предпечатна подготовка **Свободна мисъл**

АБОНАМЕНТ 2014 СВОБОДНА МИСЪЛ

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

Каталожен номер 649

